



จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ 1/2548

ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม จะนำเสนอกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย การลงโทษทางวินัย การพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มงานเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ w.w.w.moph.go.th./ops/discipline/

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

1. ความผิดวินัยฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

สายเสมอ

นางสาวสายเสมอ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 ได้ให้นางช่วย และนางเหลือ ลูกจ้างชั่วคราวของโรงพยาบาลชุมชน เขียนชื่อของนางสาวสายเสมอ พร้อมลงเวลาในสมุดลงเวลามาปฏิบัติราชการไว้ล่วงหน้าเป็นการจงใจไว้ก่อน และเมื่อนางสาวสายเสมอ มาปฏิบัติงานในช่วงสาย ก็เพียงแต่เซ็นชื่อเพิ่มเข้าไปอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งเวลาที่มีการลงไว้ดังกล่าวไม่ตรงกับเวลาที่มาปฏิบัติงานจริงโดยกระทำเช่นนี้เป็นประจำ และมีบางวันพบว่านางสาวสายเสมอ ได้ลงชื่อและลงเวลาในสมุดลงเวลามาปฏิบัติราชการด้วยตนเองโดยเขียนไว้ที่ด้านล่างข้างนอกของลำดับการลงชื่อ (นอกตารางของแบบพร้อมการลงชื่อ) โดยลงเวลาว่ามาปฏิบัติราชการเร็วกว่าเจ้าหน้าที่คนอื่นที่มาลงชื่อและลงเวลาไว้ตามลำดับก่อนแล้ว ทั้ง ๆ ที่นางสาวสายเสมอ นั้นมาปฏิบัติราชการสายกว่าคนอื่น

พฤติการณ์ดังกล่าวของ นางสาวสายเสมอ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และฐานไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา 90 วรรคหนึ่ง และมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดจึงได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

2. ความผิดวินัยฐานประพฤติกู้

จะหย่า หรือไม่หย่า

นายเปื้อ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6 ได้แต่งงานอยู่กับนางแก้ว และได้จดทะเบียนสมรสและมีบุตรด้วยกัน จำนวน 1 คน ต่อมานายเปื้อ ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นและอยู่กินร่วมกันกับหญิงอื่นนั้นอย่างเปิดเผยจนมีบุตรด้วยกัน จำนวน 1 คน อายุ 6 ปีเศษ ต่อมานายเปื้อ ได้บังคับขู่เข็ญโดยใช้กำลังทำร้ายบังคับนางแก้ว เพื่อให้ยินยอมจดทะเบียนหย่าให้กับตน แต่นางแก้ว ไม่ยอมไปหย่า เนื่องจากสงสารบุตรว่าจะมีปมด้อย

/พฤติการณ์...

พฤติการณ์ดังกล่าวของนายเปื้อ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยกระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัด จึงได้มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน นายเปื้อ จำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าว นั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

3. ความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

แหวนซ่อนอยู่ที่ไทย

นางสาวซอน ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 5 ได้ชวนเพื่อนไปดูแหวนที่ร้านเพชรราชินี ของ นายรวย ซึ่งอยู่ในตลาดใกล้กับที่ทำงานของนางสาวซอน พนักงานของร้านได้หยิบแหวนให้นางสาวซอน ดูและทดลองสวมใส่ที่ละวง ขณะนั้นได้มีลูกค้าเข้ามาในร้านอีก 2 คน พนักงานขายของร้านจึงไปให้บริการ ลูกค้ารายใหม่โดยปล่อยให้นางสาวซอนกับเพื่อน ทดลองสวมแหวน จำนวน 3 วง เมื่อเสร็จแล้วได้คืนแหวน ปรากฏว่าแหวนหายไป 1 วง ราคา 60,000 บาท พนักงานของร้านได้ขอคืนตัวนางสาวซอนและเพื่อน แต่ก็ ไม่พบแหวนวงที่หายไปแต่อย่างใด และต่อมาเมื่อเปิดเทปวิดีโอวงจรปิดที่ร้านบันทึกไว้แล้วพบว่านางสาวซอน ได้ใช้มือขวาถลกกระโปรงของตนขึ้นแล้วเอาของซุกใส่เข้าไปในกางเกงชั้นในบริเวณร่องกันของตนเอง ต่อมา เจ้าของร้านได้ไปแจ้งความไว้กับพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง พนักงานสอบสวนได้จับกุม นางสาวซอนพร้อมของกลาง จังหวัดจึงได้มีคำสั่งพักราชการ นางสาวซอน ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน 2542 เป็นต้นไป นางสาวซอน ได้ให้การรับสารภาพในชั้นศาล ศาลจังหวัดจึงมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกนางสาว ซอน เป็นเวลา 6 เดือน ฐานลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 คดีอาญาถึงที่สุดแล้ว ทั้งนี้ นางสาวซอน ได้ให้การรับสารภาพกับคณะกรรมการสอบสวนว่าตนได้ลักแหวนดังกล่าวไปจริงเนื่องจาก อารมณ์เพียงชั่ววูบ

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางสาวซอน เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤติชั่วอย่าง ร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงมี คำสั่งลงโทษไล่นางสาวซอน ออกจากราชการ และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าว นั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

4. ความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

ยังมีอีกไทย

นายถอน ตำแหน่งหัวหน้าสถานีอนามัย (เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุข 6) ได้รับแต่งตั้งให้เป็น กรรมการเก็บรักษาเงินบำรุงของสถานีอนามัยตำบลทรัพย์ดี และสถานีอนามัยตำบลเงินงาม เมื่อปี 2543 และปี 2544 นายถอน ได้ทำการเบิกถอนเงินของสถานีอนามัยทั้ง 2 แห่ง แล้วนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยยกยอกเงินไปรวมทั้งสิ้นจำนวน 394,410 บาท และได้หลบหนีไปตั้งแต่วันที่ 13 กรกฎาคม 2544 โดย ไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย จากการตรวจสอบที่สถานีตำบลเงินงาม พบว่านางสาวใจดี ตำแหน่ง เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 4 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเก็บรักษาเงินบำรุงของสถานีอนามัยตำบล เงินงามและเป็นผู้มีอำนาจลงชื่อถอนเงินจากธนาคารร่วมกับนายถอน ปรากฏว่าเมื่อปี 2543-2544 นางสาว

/ใจดี...

ใจดี ได้ลงชื่อในใบถอนเงินร่วมกับนายถอน จำนวน 4 ครั้ง รวมเป็นเงิน 170,000 บาท โดยไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องว่ามีรายการจ่ายจริงตามใบถอนเงินและได้รับการอนุมัติจากสำนักงานสาธารณสุขอำเภอ หรือไม่ต่อมานายถอน ได้นำใบถอนเงินดังกล่าวไปเบิกเงินจากธนาคารแล้ว้วยกเงินไปใช้ส่วนตัว นอกจากนี้ยังพบว่านางสาวใจดี ได้ลงชื่อในใบถอนเงินร่วมกับนางใหญ่ อดีตหัวหน้าสถานีอนามัยเงินงามโดยไม่ได้กรอกจำนวนเงินและเก็บไว้ที่สถานีอนามัย ต่อมานางใหญ่ ได้ลาออกจากราชการ เมื่อนายถอน มารับตำแหน่งหัวหน้าสถานีอนามัยแทนนางใหญ่ ก็พบใบถอนเงินดังกล่าวจึงนำไปกรอกจำนวนเงินและถอนเงินไปใช้ส่วนตัว จำนวน 65,000 บาท สำหรับสถานีอนามัยทรัพย์ดี นั้น ตรวจสอบแล้วพบว่านางเชื้อใจ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 4 ได้ร่วมลงชื่อในใบถอนเงินกับนายถอน โดยไม่ได้ตรวจสอบความถูกต้องว่ามีรายการจ่ายจริงตามใบถอนเงินและมีการอนุมัติถูกต้องหรือไม่ เช่นกัน ทั้งนี้ นางสาวใจดีและนางเชื้อใจมิได้ร่วมกระทำการทุจริตกับนายถอน แต่อย่างใด

พฤติการณ์ดังกล่าวของนายถอน นางสาวใจดี และนางเชื้อใจ คณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ทำการไต่สวนแล้วและมีมติว่า พฤติการณ์ของนายถอน เป็นความผิดในทางอาญา และเป็นกรกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง มาตรา 95 และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และพฤติการณ์ของนางสาวใจดี และนางเชื้อใจ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอดสาหะ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของราชการและประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการและฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น สำนักงานปลัดกระทรวง-สาธารณสุข จึงได้มีคำสั่งลงโทษไล่นายถอน ออกจากราชการ และลงโทษตัดเงินเดือน นางสาวใจดี และนางเชื้อใจ คนละจำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าวนี้ เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

5. ความผิดวินัยฐานกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน
2,000 บาท รักษาหมดทุกโรค

นางอาสา ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 โรงพยาบาลทั่วไป ได้กระทำความผิดวินัย กล่าวคือ เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2546 โรงพยาบาลชุมชน ได้ส่งตัวนายบุญมี มารักษาต่อที่โรงพยาบาลทั่วไป โดยผู้ป่วยมีอาการตัวเหลือง ตาเหลือง ท้องอืด แพทย์ได้ตรวจอัลตราซาวด์ช่องท้องและตรวจเลือดดูการทำงานของตับ แล้วนัดฟังผลในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับสั่งจ่ายยาบำรุงและให้กลับบ้าน ขณะที่ญาติผู้ป่วยรอรับยาอยู่ที่ห้องจ่ายยาผู้ป่วยนอก นางอาสา ซึ่งเป็นพยาบาลคัดกรองหน้าห้องตรวจอายุรกรรม งานผู้ป่วยนอก ได้พูดคุยกับญาติและผู้ป่วย ซึ่งญาติผู้ป่วยได้ปรึกษากับนางอาสาว่าจะให้น้ำเกลือผู้ป่วยได้หรือไม่ เนื่องจากเห็นว่าผู้ป่วยมีอาการอ่อนเพลียและแพทย์ไม่ได้ให้นอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล นางอาสา ก็บอกว่าได้ โดยตนจะไป

/ฉัดยา...

ฉีดยาและให้น้ำเกลือให้ที่บ้านของผู้ป่วย พร้อมกับขอเงินค่ายาและค่าน้ำเกลือ จำนวน 2,000 บาท เมื่อกลับไปที่บ้านแล้วญาติผู้ป่วยได้สอบถามเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลคนหนึ่งเกี่ยวกับการจ่ายเงินซื้อยาและน้ำเกลือดังกล่าวได้รับคำแนะนำว่าให้ไปขอเงินคืนจากนางอาสา ต่อมาวันรุ่งขึ้น ญาติผู้ป่วย ได้มาขอเงินคืนและได้รับเงินทั้งหมดคืนไปจากนางอาสา แล้ว

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางอาสา เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานกระทำความผิดประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา 95 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 โรงพยาบาลจึงมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ แก่นางอาสา และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษดังกล่าวนั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

6. ความผิดวินัยฐานไม่ให้ความสะดวกและไม่ให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนผู้ติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตนด้วยความสุภาพเรียบร้อย

ลุงแก่ ทำเหตุ

นางระอา ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 โรงพยาบาลทั่วไป ได้กระทำผิดวินัย กล่าวคือ เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2546 นายแก่ อายุ 71 ปี ได้เข้ารับการรักษาพยาบาลที่หอผู้ป่วยหนักโรคหัวใจโดยใส่เครื่องช่วยหายใจไว้ด้วย ในวันที่ 15 เมษายน 2547 ผู้ป่วยมีอาการผุดลุกผุดนั่งและมองไปที่ประตูเพราะญาติไม่มาเยี่ยมหลายวันแล้วผู้ป่วยพยายามจะปลดเครื่องช่วยหายใจ และพยายามลงข้างเตียง ได้หันไปด้านข้างเตียงและปัสสาวะลงพื้น ทำให้มีปัสสาวะรดที่นอน นางระอา จึงเปลี่ยนผ้าปูที่นอนใหม่ ขณะที่เปลี่ยนผ้าปู ผู้ป่วยนอนหงาย ไม่ยอมพลิกตัว นางระอา จึงดันสะบักผู้ป่วยไปอีกข้างเพื่อเปลี่ยนผ้าปู นายแก่ก็ลุกขึ้นมาจะชกนางระอาจึงสะบัดมือผู้ป่วยออกไปและต่อว่าผู้ป่วยว่า “ยังงี้ลุงแก่ เปลี่ยนผ้าให้ จะลุกขึ้นมาชกเลยหรือ” ผู้ป่วยพยายามจะปลดข้อต่อเครื่องช่วยหายใจและลุกขึ้นนั่งจึงทำให้สายเครื่องช่วยหายใจหลุด นางระอา จึงพูดว่า “ลุงแก่ ลุกขึ้นมาเลย จะได้กลับบ้าน” ขณะนั้นเสียงเครื่องช่วยหายใจได้ดังขึ้น นางระอา พูดว่า “ลุงแก่ หายใจเองใหม่ ไม่ต้องเอาแล้วกัน” นางระอา จึงปิดเครื่องช่วยหายใจเพื่อให้ผู้ป่วยหายใจเองแต่ยื่นสิ่งเกตุอาการอยู่ที่ข้างเตียง นางระอาได้พูดว่า “เห็นไหมเหนื่อยแล้ว จะไปไหนได้ยังไง ลงมานอนก่อนจะต่อเครื่องให้ลุงแก่ขยับตัวเร็ว” เมื่อผู้ป่วยเริ่มมีอาการหายใจเหนื่อยหอบจึงต่อเครื่องช่วยหายใจให้ใหม่ โดยผู้ป่วยไม่มีอาการตัวเขียวแต่อย่างใด ต่อมาปรากฏว่าญาติของผู้ป่วยได้มีหนังสือร้องเรียนกล่าวหานางระอา ว่ากระทำรุนแรงแก่ผู้ป่วยรายนี้และมีการสอบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางระอา คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่านางระอา มีความตั้งใจในการปฏิบัติงานและการพยาบาลผู้ป่วยเป็นอย่างดี แต่ไม่พูดหรือให้ข้อมูลผู้ป่วย จึงทำให้ผู้ป่วยไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน โรงพยาบาลทั่วไปได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติกรรมของนางระอา เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ให้ความสะดวกและไม่ให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนผู้ติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตนด้วยความสุภาพเรียบร้อย ตามมาตรา 94 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และเห็นว่าเป็นความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษเนื่องจากการทำความผิดครั้งแรกและนางระอา ไม่เคยกระทำความผิดใดๆมาก่อน จึงได้พิจารณางดโทษให้โดยได้ทำทัณฑ์บนไว้เป็นหนังสือแก่นางระอา และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าการดำเนินการทางวินัยแก่นางระอา ดังกล่าว นั้น เหมาะสมแก่กรณีความผิดแล้ว

7. ความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ

กรณีคุณแขวนคอ

นางสาวใจเสียดำแหน่งพยาบาลเทคนิค 3 ได้ลาศึกษาต่อหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตต่อเนื่อง 2 ปีที่วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสืบตั้งแต่วันที่ 27 พฤษภาคม 2545 ถึงวันที่ 26 พฤษภาคม 2547 ประมาณปลายเดือนมีนาคม 2546 นางสาวใจเสียดำไม่ได้ไปเรียนรวม 15 วันทำการ และในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ซึ่งเปิดเรียนตั้งแต่วันที่ 2 มิถุนายน 2546 นางสาวใจเสียดำไม่ได้ลงทะเบียนเรียนและไม่ได้ไปเรียนวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสืบได้แจ้งให้ผู้ปกครองช่วยติดตาม 2 ครั้ง ผู้ปกครองติดต่อนางสาวใจเสียดำไม่พบจึงไม่ได้ติดต่อกลับไปวิทยาลัยพยาบาลฯ ต่อมาวิทยาลัยพยาบาลฯ จึงได้มีหนังสือส่งตัวนางสาวใจเสียดำกลับมาปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลต้นสังกัดตั้งแต่วันที่ 29 กรกฎาคม 2546 ขณะส่งตัวกลับนางสาวใจเสียดำก็ไม่ทราบว่าจะทางวิทยาลัยพยาบาลฯ ส่งตัวตนกลับมาโรงพยาบาล เหตุที่เกิดกรณีดังกล่าวเนื่องจากนางสาวใจเสียดำมีความเครียดในเรื่องที่ได้ไปเป็นผู้ค้ำประกันการกู้เงินจำนวน 30,000 บาท ให้กับเพื่อนคนหนึ่ง และเพื่อนไม่ยอมชำระหนี้เงินกู้ ทำให้ตนต้องรับภาระชดใช้หนี้เงินกู้พร้อมดอกเบี้ยแทน จึงไม่ได้ไปเรียนและตั้งใจจะไปประกอบอาชีพค้าขายกับเพื่อนอีกคนหนึ่งโดยไปพักอาศัยอยู่กับเพื่อนที่อยู่ต่างจังหวัด ต่อมาวันที่ 8 สิงหาคม 2546 ผู้ร่วมงานได้โทรศัพท์ติดต่อกับนางสาวใจเสียดำ แจ้งเรื่องราวให้ทราบและให้กลับมารายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาล ภายใน 15 วัน นับตั้งแต่วันที่ 29 กรกฎาคม 2546 และหากไม่มารายงานตัว จะถูกไล่ออกจากราชการ นางสาวใจเสียดำ ทราบเรื่อง แต่ก็ยังไม่มาปฏิบัติราชการ ต่อมาวันที่ 11 สิงหาคม 2546 เพื่อนร่วมงานได้เดินทางไปพบนางสาวใจเสียดำ และได้พูดคุยเตือนให้ข้อคิด นางสาวใจเสียดำ จึงได้สติและเดินทางกลับมารายงานตัวเข้าปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลเมื่อเวลา 13.00 น. ของวันที่ 11 สิงหาคม 2546 รวมเวลาที่ขาดราชการไปเป็นเวลาจำนวน 13 วันครึ่ง

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางสาวใจเสียดำ เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดจึงได้มีคำสั่งโทษตัดเงินเดือนนางสาวใจเสียดำ จำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน และ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้ว เห็นว่าการลงโทษดังกล่าวนี้เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับโทษแล้ว

8. ความผิดวินัยฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน

โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ไม่รัฐอุไทย

นายบุญน้อย ตำแหน่งนายแพทย์ 4 ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชุมชน เมื่อวันที่ 30 มกราคม 2540 ได้มาปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาล ต่อมาเวลาประมาณ 12.00 น. นายบุญน้อย ได้บอกกับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลว่าจะไปติดต่อกับธนาคารที่อยู่ในตลาดอีกอำเภอหนึ่ง หลังจากนั้นก็หายตัวไปโดยไม่มีผู้ใดทราบว่าจะไปที่ไหนและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย นายบุญน้อย เป็นคนจริงจังในการทำงานและไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงาน เวลาจะออกไปที่ใดจะบอกให้เจ้าหน้าที่ทราบทุกครั้ง การปฏิบัติงานไม่มีปัญหาเกี่ยวกับผู้ใด ไม่มีปัญหาทางการเงินและยังไม่แต่งงานคิดแต่จะลาศึกษาต่อ นายบุญน้อย จะกลับบ้านที่อยู่ต่างจังหวัด เดือนละ 2 ครั้ง และจะโทรศัพท์คุยกับบิดา มารดา และพี่สาวทุก 3 วัน ทั้งนี้ ทางบ้านของนายบุญน้อย ไม่มีผู้ใดทราบว่าจะไปที่ไหนและไม่ได้รับการติดต่อจากนายบุญน้อย แต่อย่างไร พี่สาวของนายบุญน้อย

/ได้ไป...

ได้ไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอ และต่อมาได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธร อำเภอเมืองในจังหวัดหนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปมาก ว่าพบรถยนต์ของนายบุญน้อย จอดทิ้งอยู่ริมตึกแถวร้านค้า ในอำเภอเมืองของจังหวัดดังกล่าว โดยไม่พบตัวนายบุญน้อยและไม่มีใครทราบว่ายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ต่อมา ศาลจังหวัดได้มีคำสั่งลงวันที่ 2 เมษายน 2545 สั่งให้นายบุญน้อย เป็นคนสาบสูญ ตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ มาตรา 61

จังหวัดได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวของนายบุญน้อย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงได้มีคำสั่งลงโทษปลด นายบุญน้อย ออกจากราชการ

อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าตามที่จังหวัดลงโทษปลดนายบุญน้อย ออกจาก ราชการ นั้น ยังไม่ถูกต้อง โดยเห็นว่ากรณีที่นายบุญน้อย ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยมีข้อเท็จจริงว่าไม่มี ใครทราบหรือนายบุญน้อย อยู่ที่ใด กรณีจึงยังไม่อาจฟังได้แน่ชัดว่านายบุญน้อย มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการ หรือถูกลักพาตัวหรือถูกฆาตกรรม ซึ่งกรณีเช่นนี้เมื่อจังหวัดมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่าง ร้ายแรงแล้วจะต้องสั่งให้นายบุญน้อย ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อรอผลการสอบสวนพิจารณาตามมาตรา 107 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และหากต่อมาศาลมีคำสั่งให้ นายบุญน้อย เป็นคนสาบสูญแล้วถือว่านายบุญน้อย ถึงแก่ความตาย ซึ่งย่อมเป็นผลให้ต้องถือว่านายบุญน้อย ออกจากราชการเพราะตายตามมาตรา 112(1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 30 มกราคม 2545 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 61 และมาตรา 62 เมื่อ ผลของกฎหมายถือว่านายบุญน้อย ได้ถึงแก่ความตายแล้วจึงไม่อาจดำเนินการทางวินัยต่อไปได้และสามารถ สั่งยุติการสั่งให้นายบุญน้อย ออกจากราชการไว้ก่อนได้ แต่กรณีของนายบุญน้อย นั้น จังหวัดได้มีคำสั่งลงโทษ ปลดนายบุญน้อย ออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งคำว่า “เหตุผลอันสมควร” จะต้องพิจารณาถึงพฤติการณ์ของการละทิ้งหน้าที่ราชการนั้นมีสาเหตุอย่างไร และเป็นสาเหตุที่มีเหตุผลความจำเป็นถึงขนาดที่จะต้องละทิ้งหน้าที่ราชการไปหรือไม่ แต่ในกรณีของนาย บุญน้อย นั้น ไม่มีใครทราบหรือนายบุญน้อย อยู่ที่ใด จึงยังไม่อาจฟังได้แน่ชัดว่านายบุญน้อย มีเจตนาละทิ้ง หน้าที่ราชการ หรือถูกลักพาตัว หรือถูกฆาตกรรม จึงเห็นว่าพยานหลักฐานยังไม่พอรับฟังได้ว่านายบุญน้อย กระทำความผิดวินัยตามที่ถูกลงโทษ กรณีจึงไม่อาจลงโทษทางวินัยแก่นายบุญน้อย ได้ ประกอบกับศาล จังหวัดได้มีคำสั่งให้นายบุญน้อย เป็นคนสาบสูญแล้ว จึงถือว่านายบุญน้อย ถึงแก่ความตาย ซึ่งย่อมเป็นผล ให้ต้องถือว่านายบุญน้อย ได้ออกจากราชการเพราะตายตามมาตรา 112(1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 30 มกราคม 2545 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 61 และมาตรา 62 จึงเห็นควรยกโทษทางวินัยดังกล่าวแก่นายบุญน้อย ดังนั้น อ.ก.พ.กระทรวง สาธารณสุข จึงได้มีมติให้ยกโทษปลดออกจากราชการ ให้แก่นายบุญน้อย

หมายเหตุ การดำเนินการทางวินัยกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการ มักพบบ่อยว่า ไม่มีรายละเอียดว่าละทิ้งไปเพราะ เหตุใด เช่น หนีเจ้าหน้าที่ เบื่อหน่ายการทำงาน มีปัญหาครอบครัว เมาสุรา ดังนั้น จึงขอให้ระบุไว้ในสำนวนด้วย

กรณีตัวอย่างความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

เมื่อเกิดความเสียหายแก่ทางราชการแล้ว มีกรณีใดบ้างที่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องรับผิดชอบใช้ หรือไม่ต้องรับผิดชอบใช้ความเสียหาย ให้แก่ทางราชการบ้าง

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 มาตรา 10 และมาตรา 8 บัญญัติไว้สรุปว่า “กรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้น อยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ และเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกเจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่หน่วยงานของรัฐได้”

ดังนั้น ถ้าหากปฏิบัติหน้าที่ราชการแล้วเกิดความเสียหายแก่ทางราชการโดยเจ้าหน้าที่กระทำไป โดยไม่ได้ตั้งใจหรือได้กระทำโดยประมาทแต่ไม่ถึงกับประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือไม่ได้ประมาทเลินเล่อ หรือเป็นเหตุสุดวิสัยแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้นั้น ก็ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการแต่อย่างใด และในทางกลับกัน ถ้าหากกระทำไปด้วยความจงใจหรือกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ก็จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนด้วย ซึ่งบางกรณีก็ไม่จำเป็นต้องชดใช้เต็มจำนวนก็ได้โดยกฎหมายให้พิจารณาถึงความร้ายแรงในการกระทำและความเป็นธรรม และถ้าเกิดจากความผิดและความบกพร่องของหน่วยงานของรัฐ หรือระบบดำเนินการส่วนรวมด้วยแล้ว ก็ให้หักส่วนความรับผิดของทางราชการออกได้อีกด้วย

กรณีที่ไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

1. นายกำแพง ขับรถยนต์ไปราชการแล้วเกิดอุบัติเหตุเสียหายเป็นเงินจำนวน 374,463 บาท การประสบอุบัติเหตุเนื่องจากมีคนวิ่งตัดหน้ารถยนต์ในระยะกระชั้นชิด ทำให้นายกำแพง ตัดสินใจหักพวงมาลัยหลบลงไหล่ทาง รถยนต์กระแทกครูดกับเสาข้างทางได้รับความเสียหาย กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมิได้เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของนายกำแพง จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

2. นายสงขลา ขับรถยนต์ไปราชการขณะเดินทางกลับได้ขับรถด้วยความเร็วประมาณ 60 กม./ชั่วโมง ถนนมีสภาพเป็นเนินสูง-ต่ำ สลับกันตลอดระยะทาง ขณะมาถึงที่เกิดเหตุได้มีรถจักรยานยนต์ซึ่งขับอยู่บนไหล่ทาง ได้ขับขึ้นมาบนถนนโดยไม่ให้สัญญาณไฟในระยะที่กระชั้นชิด ทำให้นายสงขลา จำเป็นต้องหักหลบไปทางขวาเพื่อมิให้เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ เป็นเหตุให้รถเสียหลักไปชนรถยนต์ที่แล่นสวนมา ทั้งนี้รถยนต์ราชการเสียหายเป็นเงินรวม 376,543 บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างกระทันหันและฉับพลัน จึงเป็นเหตุสุดวิสัย กรณีมิได้เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของนายสงขลา จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

3. นายคมคาย ขับรถตู้พยาบาลนำผู้ป่วยไปส่งโรงพยาบาลในจังหวัด ขากลับได้เกิดอุบัติเหตุ พลิกคว่ำโดยไปเฉี่ยวชนรถไถนาเดินทางตาม ทำให้รถราชการเสียหาย กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่ามูลกรณีที่เกิดขึ้นเนื่องจากนายคมคาย ได้ปฏิบัติงานต่อเนื่องกันตั้งแต่วันที่เกิดเหตุทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อน เมื่อขับรถไปส่งคนไข้ขณะเดินทางกลับได้เกิดผลอสติไปจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุดังกล่าว เนื่องจากนายคมคาย รู้ตัวอยู่ว่าตนเองพักผ่อนไม่เพียงพอก็ไม่ควรขับรถกลับมาควรที่จะพักผ่อนเสียก่อน แต่นายคมคายก็ไม่หยุดพักกลับฝืนขับรถกลับ ถือได้ว่านายคมคาย ได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อ แต่ยังไม่ถึงขั้นกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ดังนั้น จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

4. นางอุตุร พักอาศัยอยู่บ้านพักของทางราชการ ปรากฏว่าได้เกิดเพลิงไหม้เสียหายคิดเป็นเงินจำนวน 304,340 บาท จากการตรวจสอบของวิทยาการจังหวัด สรุปว่าเพลิงไหม้เกิดจากการสปาร์คหรืออาร์คของอุปกรณ์ไฟฟ้าหรือจุดที่เชื่อมต่อของไฟฟ้าทำให้เกิดความร้อนสะสมและลุกไหม้ ความร้อนหรือสะเก็ดไฟร่วงหล่นไปถูกเชื้อเพลิงที่ติดไฟง่ายจึงเกิดการลุกไหม้ขึ้น กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่าเหตุที่เกิดเพลิงไหม้ดังกล่าว มิได้เกิดจากความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ใด จึงไม่มีผู้ใดต้องรับผิดชอบค่าเสียหาย

5. นายอุบล ได้อยู่เวรปฏิบัติหน้าที่ราชการ และต่อมาได้เกิดเพลิงไหม้อาคารสถานีอนามัย ค่าเสียหายเป็นเงิน 79,345 บาท จังหวัดพิจารณาแล้วเห็นสมควรให้นายอุบล รับผิดชอบใช้เป็นเงินจำนวน 26,080 บาท แต่กระทรวงการคลังได้พิจารณาแล้วเห็นว่า นายอุบล ได้อยู่เวรปฏิบัติหน้าที่จริงและเมื่อเลิกใช้งานได้ปิดประตูสถานีอนามัยอย่างเรียบร้อย ถือว่าได้ระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ของบุคคลในภาวะเช่นนั้นแล้ว ส่วนห้องที่เกิดเหตุเพลิงไหม้นั้นมีเครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ 4 ชั้น มีเพียงพัดลมตั้งพื้นเพียงชั้นเดียวที่เสียบปลั๊กอยู่และอีกทั้งผลการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุก็ปรากฏว่าเกิดจากวัตถุติดไฟตกอยู่ตกไปถูกกับเบาะเก้าอี้โซฟาจึงเกิดไฟขึ้นทำให้เกิดเพลิงไหม้ สาเหตุที่เกิดเพลิงไหม้จึงไม่ได้เกิดจากเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ตั้งอยู่ในห้องเกิดเหตุแต่อย่างใด กรณีนี้จึงยังมีอาจถือได้ว่านายอุบล กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้เกิดเพลิงไหม้ดังกล่าว ดังนั้น จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าเสียหาย

กรณีที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย

1. นายกรุงเทพ ได้ขับรถยนต์ไปราชการ ขณะที่รถยนต์วิ่งอยู่บนถนนสายเอเชียได้ไปชนท้ายรถบรรทุก ทำให้รถราชการเสียหายเป็นเงิน 202,509.27 บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่านายกรุงเทพ ขับรถตามหลังรถบรรทุกในภาวะเช่นนั้นจะต้องลดความเร็วของรถลงให้รถอยู่ระยะห่างจากคันหน้าพอสมควรเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ แต่นายกรุงเทพ ก็ได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอ เมื่อรถยนต์บรรทุกดังกล่าวซึ่งเกิดการชำรุดและวิ่งช้าๆขวางหน้าอยู่ จึงเป็นเหตุให้ไปเฉี่ยวชนท้ายรถบรรทุก พฤติการณ์ของนายกรุงเทพ เป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้นายกรุงเทพ ชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 60 เป็นเงินจำนวน 121,505.56 บาท

2. นายสวรรค ได้ขับรถยนต์กระบะ ถอยหลังไปชนรถเบ็นซ์ของนางเคราะห์ร้าย ทำให้เกิดความเสียหายเป็นเงิน 46,000 บาทกระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่านายสวรรค กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ได้ถอยรถยนต์ไปชนรถของผู้คนที่จอดอยู่ด้านหลัง กรณีนี้นายสวรรค สามารถมองเห็นรถยนต์ของผู้คนที่ได้อย่างชัดเจนเนื่องจากเป็นเวลากลางวัน แต่ก็มีได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจะต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง แต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่านายสวรรค ฟังขับรถยนต์มาได้เพียง 1 ปี ทำให้ไม่มีความชำนาญพอ ประกอบกับนายสวรรค เป็นพนักงานขับรถยนต์สำรองมิได้มีตำแหน่งหน้าที่โดยตรงแต่ต้องมาทำหน้าที่แทนผู้อื่นทำให้เป็นภาระที่หนักเกินกว่าปกติ ดังนั้น จึงให้ลดความรับผิดชอบลงให้รับผิดชอบในค่าเสียหายเพียงอัตราร้อยละ 20 เป็นเงินจำนวน 9,200 บาท

3. นางสกล ได้ทุจริตเบียดบังยกยอกเงินของราชการโดยไม่ได้นำเงินบำรุงเข้าฝากในบัญชีของธนาคาร รวมเป็นเงินจำนวน 311,222 บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า นางสกล มีหน้าที่ทำบัญชีและฝากเงินเข้าธนาคารแต่ไม่ได้นำเงินไปฝาก อันเป็นการจงใจนำเงินราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวหรือของผู้อื่นกรณีไม่ถือว่าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายทั้งหมด

/ตาม...

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ จำนวน 311,222 บาท สำหรับนายเชื้อใจ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของนางสกล ได้ปล่อยปละละเลยไม่กำกับ ควบคุมดูแล และตรวจสอบการทำงานของนางสกล ให้เป็นไปตามระเบียบของทางราชการอย่างเคร่งครัด จนเป็นเหตุให้นางสกล นำเงินของทางราชการไปใช้บ่อยครั้ง ถือว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 60 เป็นเงินจำนวน 217,855.40 บาท อนึ่ง หากทางราชการได้รับชำระหนี้จากนางสกล โดยเมื่อนำมารวมกับจำนวนเงินที่นายเชื้อใจ นำเงินมาชดใช้แล้ว ปรากฏว่าเกินมูลค่าของความเสียหาย ก็ให้คืนเงินส่วนที่รับไว้เกินให้แก่ นายเชื้อใจ ตามสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบที่ได้ชำระไว้

4. นายเต็ดขาด ได้สั่งการด้วยวาจาให้นายยินยอม ดำเนินการจัดซื้อวัสดุการแพทย์จากกลุ่มผู้ขายที่กำหนด โดยให้มีการแบ่งซื้อโดยวิธีตกลงราคาเพื่อเสนอเรื่องต่อตนให้เป็นผู้อนุมัติจัดซื้อ และสิ่งของที่จัดซื้อ มีราคาแพงเกินกว่าความเป็นจริง ทำให้ทางราชการเสียหายเป็นเงินรวม 395,190.40 บาท กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่านายเต็ดขาด เป็นผู้บริหารยอมมีความรู้ความเข้าใจระเบียบของทางราชการเป็นอย่างดี และมีการหลีกเลี่ยงที่จะไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบพัสดุ จึงเป็นการจงใจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ให้รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 70 เป็นเงินรวม 276,633.28 บาท สำหรับนายยินยอม นั้น แม้จะได้หักทวงเชิงคัดค้านแล้ว แต่ในที่สุดก็ดำเนินการจัดซื้อตามการสั่งการของนายเต็ดขาด โดยไม่ได้คำนึงถึงความเสียหายของทางราชการที่จะเกิดขึ้น ถือว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ให้รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ 30 เป็นเงิน 118,557.12 บาท

ถ้าจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้ว หากไม่มีเงินชดใช้จะอย่างไร

กรณีที่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย หากไม่สามารถชดใช้ตามจำนวนที่ถูกเรียกได้ ก็อาจขอผ่อนชำระได้นอกจากนี้ระเบียบของทางราชการเกี่ยวกับเรื่องนี้ ยังกำหนดให้ทางราชการพิจารณาผ่อนผันตามความเหมาะสมและต้องไม่ดำเนินคดีล้มละลายแก่เจ้าหน้าที่ผู้นั้น เว้นแต่จะประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเพื่อให้ทางราชการไม่ได้รับชำระหนี้ให้ครบถ้วนเท่านั้น ซึ่งการเป็นบุคคลล้มละลาย ทางราชการจะต้องสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ เพราะถือว่าขาดคุณสมบัติในการเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างประจำ

จัดทำโดย นายเสมอ กภาพักดี นิตกร 7 ว. (ตำแหน่ง)
 นายสุภาพ ศิริไกรวัฒนาวงศ์ นิตกร 6 ว. (ตำแหน่ง)
 นายเกตุแก้ว แก้วใส นิตกร 5

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
โทร. 0 2590 1314, 0 2590 1417, 0 2590 2492
โทรสาร 0 2591 8589
w.w.w.moph.go.th./ops/discipline/

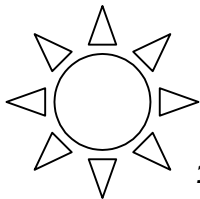


จุดสารข่าววินัยและคุณธรรม

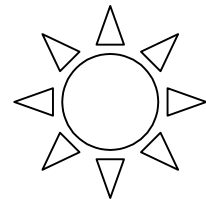
ฉบับที่ 2/2548 ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข โทร 0 2590 1314

จุดสารฉบับนี้ออกล่าช้าไปหน่อย แต่คงไม่ว่ากันนะครับ ฉบับนี้มีตัวอย่างกรณีการกระทำผิดวินัยหลากหลายมาให้ท่านอ่านกัน มีทั้งการกระทำที่ผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการกระทำที่เป็นเรื่องความประพฤติส่วนตัว ซึ่งทุกเรื่องได้ผ่านความเห็นชอบจาก อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขแล้ว และในตอนท้ายมีคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเบิกค่าเช่าบ้านและเรื่องที่ยื่นราชการถูกสั่งพักราชการอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงว่าจะมีผลหรือไม่อย่างไร หากต่อมาภายหลังปรากฏว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ฯ ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย แล้วฉบับหน้าพบกันใหม่ นะครับ



กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย



1. นำเงินหลวงไปใช้ส่วนตัว

นางรังสินา ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานการเงินและบัญชี 6 โรงพยาบาลทั่วไป มีหน้าที่รับผิดชอบในการรับเงิน จ่ายเงิน ตรวจสอบและรวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการเงินของโรงพยาบาลได้อาศัยการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวของตนกระทำการทุจริตเงินของทางราชการไปหลายครั้งหลายรายการ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,182,128 บาท ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางรังสินา เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ของทางราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม และมาตรา 85 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษไล่ออกจากราชการ

2. ชีวิตมีแต่หนี้สิน เลยไม่อยากทำงาน

นางทาดายัง ตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชี โรงพยาบาลชุมชน มีหน้าที่จัดทำรายงานการเงินประเภทต่าง ๆ จัดทำเอกสารการเบิกจ่ายเงิน นำส่งเงินและเบิกจ่ายเงินของโรงพยาบาล

ช่วงก่อนเดือนเมษายน 2546 นางทาดายัง หยุตงานบ่อยครั้งเนื่องจากมีภาระหนี้สินมาก และมีเจ้าหนี้ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกโรงพยาบาล หลายรายมาเร่งรัดหนี้สินที่ทำงานเป็นประจำนอกจากนี้ ยังประสบกับปัญหาครอบครัวขาดรายได้เพราะสามีไม่สามารถประกอบอาชีพค้าขายได้ตามปกติ เนื่องจากต้องอยู่ดูแลมารดาของนางทาดายัง ที่ป่วยเป็นโรคมะเร็ง ผู้บังคับบัญชาได้เรียก นางทาดายัง มาตักเตือนให้รับหาทางแก้ไขแล้ว ต่อมานับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2546 นางทาดายัง ได้ขาดราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยมีได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบเหตุผล และมีได้กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยสอบถามญาติไม่มีผู้ใดติดต่อกับนางทาดายัง เชื่อได้ว่าเพราะมีปัญหาภาระหนี้สินจำนวนมากไม่สามารถหาเงินมาชำระได้ จึงได้หลบหนีไป

พฤติการณ์ดังกล่าวของนางทาดายัง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และฐานละทิ้งหน้าที่ ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 85 วรรคสอง และ มาตรา 92 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษไล่ออกจากราชการ

3. ก้าวเจ้าหนี้ทำร้าย

นางระเบียบพัค พยาบาลเทคนิค 4 กลุ่มการพยาบาล โรงพยาบาลชุมชน ปฏิบัติงานที่งานผู้ป่วยในโรงพยาบาล มีหน้าที่อยู่เวรตามตารางเวร ไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ 2 ธันวาคม 2546 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่ได้ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชา และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลยเนื่องจากเป็นหนี้เงินที่กู้ยืมจากเจ้าหนี้ที่โรงพยาบาลจำนวนประมาณหนึ่งล้านแปดแสนบาทเศษ ต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 บาท ต่อเดือน และถูกเจ้าหนี้ตามข่มขู่ทวงหนี้ นางระเบียบพัค เกรงว่าเจ้าหนี้จะทำร้าย จึงพาบุตรชายซึ่งมีอายุประมาณ 4 ปีเศษ หลบหนีเจ้าหนี้ไปอาศัยอยู่ต่างจังหวัด

พฤติการณ์ของนางระเบียบพัค เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่า 15 วัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา 92 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษไล่ออกจากราชการ

4. มียาบ้าไว้ในครอบครอง

นายเล่าปี เจ้าหน้าที่ยังสัการแพทย์ 6 กลุ่มโรคเอดส์ วัณโรค โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเรื้อน สำนักงานควบคุมโรค กรมควบคุมโรค ถูกเจ้าหนี้ที่ตำรวจจับกุมโดยต้องหาก็คืออาญาฐานมียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายโดยผิดกฎหมาย และถูกดำเนินคดีที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง ต่อมาถูกฟ้องเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัด และคดีดังกล่าวได้ถึงที่สุด

พฤติการณ์ของ นายเล่าปี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษไล่ออกจากราชการ

5. ลักเงินสด และบัตร เอ.ที.เอ็ม.)

นายอโณน ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6 สถานีอนามัย ลักทรัพย์ของนางสาวเป้ง ไปโดยทุจริต ซึ่งเป็นกระเป๋าสตางค์ ภายในกระเป๋ามีเงินสดจำนวน 800 บาท บัตรประจำตัวประชาชน ใบอนุญาตขับรถชนิดตลอดชีพ บัตรเงินสดทันใจ (บัตร เอ.ที.เอ็ม.) ธนาคาร กรุงไทย จำกัด (มหาชน) บัตรเงินสดทันใจ (บัตร เอ.ที.เอ็ม.) ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) และภายหลังเกิดเหตุ นายอโณน ได้นำบัตร เอ.ที.เอ็ม.ทั้งสองใบดังกล่าวไปถอนเงินจากเครื่องจ่ายเงินอัตโนมัติของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) เป็นเงินจำนวน 10,030 บาท หรือมีเงินนั้นในวันเดียวภายหลังเกิดเหตุลักทรัพย์แล้ว นายอโณน รับเอาบัตรเงินสดทันใจ(บัตร เอ.ที.เอ็ม.) ธนาคารกรุงไทย จำกัด(มหาชน) สาขา สันกำแพง และธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาสันป่าข่อย ของนางสาวเป้ง ที่ถูกลักไป ไว้โดยประการใด แล้วช่วยพาเอาไปเสียบช่วยซ่อนเร้น ซึ่งทรัพย์ดังกล่าวโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์ที่ได้มาโดยการกระทำความผิด ฐานลักทรัพย์ โดยศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาว่า นายอโณน มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ฐานลักทรัพย์ลงโทษ จำคุก 2 ปี

พฤติการณ์ของนายอโณน เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษปลดออกจากราชการ

6. เมมาแล้วพูดจาหมิ่นนายอำเภอ

เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2546 เวลาประมาณ 11.00 น นายโกชิน นายช่างโยธา 5 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและเพื่อนได้ไปดื่มสุราที่ร้านอาหารในอำเภอจนเกิดอาการเมินเมา ต่อมาเวลาประมาณ 12.00 น. นายอำเภอได้เดินทางมารับประทานอาหารที่ร้าน นายโกชิน ได้พูดจาหมิ่นประมาท ก้าวร้าวนายอำเภอ เช่น “นายอำเภอเองชวย นายอำเภอไม่พัฒนา” โดยมีเพื่อนที่ไปด้วยเป็นผู้คอยพูดจาขย่งส่งเสริมและร่วมพูดจาหมิ่นประมาทนายอำเภอตลอดเวลา แม้จะมีบุคคลอื่นมาห้ามปรามก็ไม่หยุด ยังส่งเสียงเอะอะโวยวาย ใส่บุคคลอื่นที่พยายามห้ามปรามด้วย และไม่กลับมาปฏิบัติราชการในวันดังกล่าว

พฤติการณ์ของนายโกชิน เป็นความผิดวินัยวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและฐานไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่ว ตามมาตรา 92

วรรคหนึ่ง และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับ โทษตัดเงินเดือน 5% เป็นเวลา 3 เดือน

7. นวดไหล่ แล้วโดนจึงเป็นนอจากรได้

เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2544 นายศักดิ์ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 3 โรงพยาบาลชุมชน สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดได้กระทำนอจากรต่อเพื่อนร่วมงาน โดยหลอกให้เพื่อนร่วมงานไปหาที่ห้องแพทย์แผนไทย แล้วลือคประตู่ห้องพร้อมพูดว่า “มากูจะนวดไหล่ให้” แล้วต่อมา นายศักดิ์ พูดว่า “กูขอเฮ็ดมึงจักเถื่อนแน่” เพื่อนร่วมงานก็วิ่งหนีออกมาได้

พฤติการณ์ของนายศักดิ์ เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษตัดเงินเดือนจำนวน 5% เป็นเวลา 1 เดือน

8. แบ่งซื้อ แบ่งจ้าง

นายเจ็บ ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลชุมชน ได้อนุมัติให้ จ้างเหมาปรับปรุงอาคารผู้ป่วยนอก ตั้งแต่วันที่ 20 มกราคม 2541 ถึงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2542 โดยแบ่งรายการ จัดซื้อจัดจ้างรวม 38 ฉบับ รวมเป็นเงิน 891,740 บาท อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. 2535 ข้อ 22 วรรคสอง

พฤติการณ์ของ นายเจ็บเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษภาคทัณฑ์

9. กอด กูบลูกน้องต่อหน้าผู้อื่น

วันที่ 15 กรกฎาคม 2545 เวลา 17.00 น.นายยอดชาย ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 6 สถานีอนามัย ได้ใช้ถ้อยคำไม่สุภาพกับนางสาวอรปริดา ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 5 ว่า “มึงทำบันทึกลงเสา” สุขอำเภอเข้ามาเลยว่าใครเป็น 01 ใครเป็น 02 ให้มึงไปตกลงกันเองว่าใครจะเป็นหัวหน้า ให้มึงรู้ไว้หน้าหัวหน้า มึงลูกน้องเสือกมาตรวจสอบกู” และยังใช้กิริยาทางกายที่แสดงออกไม่ควรกระทำ คือ โน้มตัวลงไปจนใกล้ใบหน้าของนางสาวอรปริดา การกระทำเช่นนี้มีไว้วิสัยอันดีของข้าราชการจะพึงกระทำ

อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขพิจารณาแล้วเห็นว่าตามที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดส่งลงโทษภาคทัณฑ์ นายยอดชายและจังหวัดเห็นชอบแล้วนั้น ยังไม่เหมาะสมแก่กรณีความผิดและระดับ

โทษ เนื่องจาก นายยอดชาย ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสถานีอนามัยซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของ นางสาวอรปรีดา ควรประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้บังคับบัญชาทั่วไป แต่กลับปฏิบัติตัวเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าประพฤติชั่วโดยเข้ามากอดจูบ นางสาวอรปรีดา ต่อหน้านางมิ่งขวัญ และนายสรวิศ เพื่อนร่วมงานทั้ง ๆ ที่สภาพร่างกายของ นางสาวอรปรีดา ยังบาดเจ็บอยู่คือ แขนซ้ายหักเข้าเฟือก ไบหน้า และไหล่ด้านขวาบวมช้ำ และหลังจากนายยอดชายกระทำอนาจารแล้วยังมิได้รู้สึกผิด “กลับเอามือล้วงกระเป๋าสองข้าง แล้วยิ้มให้ นางสาวอรปรีดา” กริยาดังกล่าวเป็นการแสดงถึงความสะใจ มิได้รู้สึกถึงศีลธรรมอันดีเป็นการดูหมิ่นเกียรติและขาดคุณธรรม และเรื่องดังกล่าวมิได้ยุติเพียงเท่านั้น กลับไปเล่าเหตุการณ์ให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขคนอื่น ๆ ฟังถึงการกระทำที่นายยอดชายได้กระทำต่อ นางสาวอรปรีดา การที่จังหวัดได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นายยอดชาย ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี ตามมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 นั้นยังไม่เหมาะสมกับฐานความผิดและระดับโทษ โดยมีความเห็นว่า พฤติการณ์ของ นายยอดชาย เป็นการกระทำผิดไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จึงมีมติให้เพิ่มโทษ นายยอดชาย จากภาคทัณฑ์เป็นลงโทษลดขั้นเงินเดือน 1 ขั้น

10. กินทรีพีแล้วตาย

เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2544 นายพารา ตำแหน่งนักเทคนิคการแพทย์ 4 กลุ่มงานพยาธิวิทยาคลินิก โรงพยาบาลทั่วไป ได้บกพร่องต่อหน้าที่ในการจ่ายเลือดให้ผู้ป่วยรายหนึ่งผิดกลุ่ม เพราะผู้ป่วยรายนี้ต้องการเลือดดำ และก่อนขึ้นปฏิบัติหน้าที่ได้รับประทานยาทรีพี 2 เม็ด อาจทำให้เกิดอาการง่วงซึม แต่ภายหลังการให้เลือดผิดกลุ่มดังกล่าว ปรากฏว่าผู้ป่วยไม่มีอาการผิดปกติหลังให้เลือดผิดกลุ่มแต่ประการใด

พฤติการณ์ของนายพารา เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ และฐานประมาทในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 83 และมาตรา 84 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษภาคทัณฑ์

11. เจ็บแค่นแทนลูกน้อง

เมื่อวันที่ 17 มกราคม 2545 นายนักรบ ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล โรงพยาบาลชุมชนได้เดินทางพร้อมคณะเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลจำนวนหนึ่งไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ที่โรงพยาบาลชุมชนในจังหวัดเดียวกัน ถึงบริเวณงานเวลาประมาณ 20.00 น. ระหว่างงานเลี้ยงได้ทราบจากพยาบาล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ร่วมเดินทางไปงานเลี้ยงกับตนว่าถูก นายนักรบ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชุมชนอีกอำเภอหนึ่งลวนลามและพุดจาไม่เหมาะสมขณะที่ออกจากบริเวณงานไปทำธุระที่ห้องฉุกเฉิน ทำให้รู้สึกไม่พอใจ กระทั่งเวลาประมาณ 23.00 น. นายนักรบ เดินทางกลับและได้ไปจอด

รกรออยู่ที่บริเวณทางแยก เมื่อรถคู่ของโรงพยาบาล ที่นายนักกรักเป็นผู้อำนวยความสะดวกอยู่ผ่านมาจึงโบกมือให้หยุดแล้ว ต่อว่านายนักกรัก ซึ่งนั่งอยู่ตอนหลังพร้อมกับพยายามดึงตัวลงมาจากรถมาเจรจา แต่นายนักกรักปิดป้องและไม่ยอมลงจากรถ จึงเกิดการดิ่งกันไปดิ่งกันมา จนมือปิดไปถูกใบหน้าและแว่นตาของ นายนักกรักตกลงกับพื้น โดยขณะนั้น นายนักกรบ ได้นำอาวุธปืนสั้นติดตัวไปด้วย แต่ไม่ได้ใช้ข่มขู่หรือเล็งไปที่ผู้ใด นายนักกรัก ได้ร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากรณีดังกล่าวกับ นายนักกรบ ผลการดำเนินคดีจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาให้ลงโทษ ปรับ 2,000 บาท คดีถึงที่สุด

พฤติการณ์ของนายนักกรบเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานประพฤดิชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดได้ว่ากล่าวตักเตือน อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขเห็นชอบด้วย

12. ความหึงหวงเป็นเหตุ

นายราวี ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน 2 สถานีอนามัย ได้ถูกนางสาวก๊กกล่าวหาว่าเล่นการพนัน กักขังหน่วงเหนี่ยวและทำร้ายร่างกาย ซึ่งจากการสืบสวนข้อเท็จจริงฟังได้ว่าในกรณีเล่นการพนันไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามที่กล่าวหาสำหรับ กรณีกักขังหน่วงเหนี่ยวและทำร้ายร่างกายนั้น ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่า และนางสาวก๊ก ได้คบหาและมีความสัมพันธ์เสมือนเป็นสามีภรรยากันในวันที่เกิดเหตุ นางสาวก๊กได้ดื่มเบียร์จนเมาและได้มีการว่านายราวีว่าไปติดพันหญิงอื่นจนมีการทะเลาะกันและทำร้ายร่างกาย ซึ่งกันและกัน จนเป็นเหตุให้ นางสาวก๊ก บาดเจ็บได้รับอันตรายแก่กาย และมีการแจ้งความดำเนินคดีอาญากับ นายราวี ซึ่งภายหลังศาลได้มีคำพิพากษาว่า นายราวี มีความผิดฐานทำร้ายร่างกาย นางสาวก๊ก ให้ลงโทษจำคุก 3 เดือน ปรับ 2,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษ 2 ปี และคุมความประพฤติไว้ 1 ปี

พฤติการณ์ของนายราวีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานประพฤดิชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดได้ว่ากล่าวตักเตือน อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขเห็นชอบด้วย

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด...ที่น่าสนใจ

คำพิพากษาเกี่ยวกับสวัสดิการข้าราชการ

หน่วยงานทางปกครองมีคำสั่งให้ข้าราชการออกจากบ้านพักข้าราชการเพื่อจับบุคคลอื่นเข้าพักอาศัยตามความจำเป็นของลักษณะงานอันก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ ถือว่าการออกจากบ้านพักมิใช่ความประสงค์ของข้าราชการผู้นั้น กรณีเท่ากับทางราชการยังไม่ได้จัดบ้านพักให้

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (โรงพยาบาลป่าพะยอม) อาศัยอำนาจตามระเบียบสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ว่าด้วยการเข้าพักอาศัยในบ้านพักของโรงพยาบาลฯ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากบ้านพักตามมติคณะกรรมการบ้านพักและจัดบุคคลเข้าพักอาศัย คำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงชอบด้วยระเบียบและเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ต้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทบทวนคำสั่งตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และถือว่าการออกจากบ้านพักมิใช่ความประสงค์ของผู้ฟ้องคดี กรณีเท่ากับทางราชการยังมีได้จัดบ้านพักให้ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ได้ตามมาตรา 7 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 16 แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการฯ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดพัทลุง) ที่ไม่อนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้าน และให้เรียกค่าเช่าบ้านที่เบิกไปแล้วคืน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

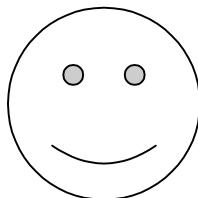
(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 15/2547)

คำพิพากษาเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล

เมื่อข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและผู้บังคับบัญชา มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการผู้นั้นแล้ว แม้ว่าต่อมาภายหลังจะปรากฏว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม แต่เมื่อคำสั่งพักราชการเป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุให้สั่งพักราชการแล้ว การใช้อำนาจสั่งพักราชการจึงถูกต้องตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11

เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผู้ถูกฟ้องคดี(ประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีแล้ว แม้ว่าต่อมาภายหลังจะปรากฏว่าคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ตาม แต่เมื่อคำสั่งพักราชการเป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ และผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่ามิเหตุให้สั่งพักราชการแล้ว การใช้อำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพักราชการจึงถูกต้องตามมาตรา 107 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับกฎ ก.พ. ฉบับที่ 11 ส่วนการที่คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนฯ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ให้ถูกต้องต่อไปนั้น หากได้มีผลทำให้คำสั่งที่สั่งโดยชอบให้ผู้ฟ้องคดีพักรราชการดังกล่าวเสียไปด้วยไม่

(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. 62/2547)



รวบรวมและจัดทำ โดย นายเสริมศักดิ์ ชัยฤทธิ์

นิติกร 8 ว. กลุ่มเสริมสร้างวินัยฯ

โทร. 0 2590 1417

พบกัันใหม่ฉบับหน้า...นะขอรับ



จุดสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ 3/2548

ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุดสารข่าววินัยและคุณธรรม จะนำเสนอกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย การลงโทษทางวินัย การพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์ ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ และความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ w.w.w.moph.go.th./ops/discipline/

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

ทางออกสุดท้ายของคนรายได้น้อย

นายรอบคอบ ตำแหน่งเจ้าพนักงานเภสัชกรรม มีรายรับไม่พอรายจ่ายต้องการกู้เงินฉุกเฉินจากสหกรณ์ออมทรัพย์จึงนำสลิปเงินเดือน ซึ่งเป็นของตนเองมาแก้ไขจำนวนเงินรายได้ให้สูงขึ้น จากนั้น ได้ปลอมลายมือชื่อเจ้าหน้าที่การเงินผู้รับผิดชอบในการออกสลิปเงินเดือน และนำเอกสารดังกล่าวไปใช้เป็นหลักฐานประกอบการกู้เงิน

พฤติกรรมเป็นการกระทำผิดวินัย ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง ได้รับโทษตัดเงินเดือนจำนวน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน และต้องถูกดำเนินคดีอาญา ด้วย

ไม่พอใจผู้บังคับบัญชา

นางอารมณี ได้เข้าไปในห้องผู้บังคับบัญชา พร้อมเอกสารที่ผู้บังคับบัญชาได้สั่งการเป็นลายลักษณ์อักษรให้ตรวจสอบและแก้ไขให้ถูกต้องตามมติที่ประชุมคณะกรรมการฯ เนื่องจากผู้บังคับบัญชาตรวจพบข้อผิดพลาด เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้บังคับบัญชาแล้ว ได้เหวี่ยงเอกสารดังกล่าวใส่หน้าผู้บังคับบัญชาและชี้หน้าต่อว่าด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพ มีเพื่อนร่วมงานและเจ้าหน้าที่อื่นๆเห็นการกระทำดังกล่าวหลายคน

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และฐานไม่สุภาพเรียบร้อยในการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างข้าราชการด้วยกัน ตามมาตรา 88 วรรคหนึ่ง และมาตรา 93 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้รับโทษภาคทัณฑ์

ถูกจับได้

นางสินธุ์ รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าสถานีอนามัย มีหน้าที่รับผิดชอบงานการเงิน-บัญชี ไม่จัดทำบัญชีเงินบำรุง บัญชีเงินสดให้เป็นปัจจุบันทำให้ไม่สามารถทราบสถานะการเงินของสถานีอนามัย ถอนเงินฝากจากธนาคารแล้วไม่จ่ายให้กับเจ้าหน้าที่ ถอนเงินโดยไม่มีโครงการ/แผนงานรองรับ หลายครั้ง เมื่อถูกตรวจสอบจึงได้นำเงินมาคืน นอกจากนี้ยังไม่ลงชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการ และไม่บันทึกการปฏิบัติงานอยู่เวรนอกเวลาราชการและไม่กำกับควบคุมการลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการในสังกัด

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานประพฤตชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ

เหตุที่มาทำงานสายประจำ

นายอุดร ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ 7 ได้ใช้บ้านพักข้าราชการที่ตนาอาศัยอยู่เล่นการพนันและมีพฤติกรรมมาทำงานสายเป็นประจำ นอกจากนี้พบว่าชอบล່ารายชื่อเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเพื่อใช้ร้องเรียนบุคคลที่ตนไม่พอใจ

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ และฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤตชั่ว ตามมาตรา 83 และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษภาคทัณฑ์

กลัวอยู่ใต้เส้นแดง

นางสีดา ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ได้เห็นชื่อลงเวลามาปฏิบัติราชการของตนในสมุดลงเวลาแล้วได้เขียนชื่อสามีต่อจากชื่อของตน เพื่อเรียงลำดับไว้ก่อน โดยสามีนั่งรออยู่ในรถยนต์ส่วนตัวเพราะจะต้องไปส่งบุตรไปโรงเรียน เมื่อนางอุบลเดินกลับไปที่รถยนต์แล้ว

สามีได้มา เห็นชื่อของตนตรงช่องที่นางสีดาเว้นไว้ให้ จากนั้น ทั้งคู่จึงได้ไปส่งบุตรที่โรงเรียน
พร้อมกัน โดยนางสีดา เกรงว่าหากไปส่งบุตรที่โรงเรียนก่อนจะมาเซ็นชื่อไม่ทันเวลา

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบ
ธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535
ได้รับโทษภาคทัณฑ์

ทำโดยพลการ

นางเรวดี ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ว่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวของโรงพยาบาล
ทำการต่อเติมโรงรถด้านหลังบ้านพักราชการโดยไม่ได้ขออนุญาตต่อคณะกรรมการบ้านพักของ
โรงพยาบาล

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียม
ของทางราชการ ตามมาตรา 91 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับ
การว่ากล่าวตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร

ปากเป็นภัย

นายทักษิณ ตำแหน่งผู้ช่วยทันตแพทย์ ขณะที่ทันตแพทย์กำลังถอนฟัน
ให้ผู้ป่วย ได้เรียกนายทักษิณมาช่วยจับอุปกรณ์ที่ใช้ถอนฟัน ระหว่างนั้นผู้ป่วยเกิดอาการอยาก
อาเจียน จึงบอกนายทักษิณว่า “มือ มือ” (หมายถึงให้นายทักษิณเอามือออกจากปากผู้ป่วย)
แต่นายทักษิณ กลับพูดว่า “ก็มีมือซิเอง จะให้เอาตีนทำหรือ” ทำให้ผู้ป่วยไม่พอใจอย่างมาก เมื่อ
ถอนฟันเสร็จแล้วขณะที่ผู้ป่วยกำลังจะกลับ นายทักษิณได้พูดจาในลักษณะข่มขู่ห้ามมิให้เอาเรื่อง

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่สุภาพเรียบร้อยต่อประชาชนผู้มาติดต่อ
ราชการ ตามมาตรา 94 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษ
ภาคทัณฑ์

กลัวสงไม่ทัน

นายสนับสนุน ตำแหน่งนายช่างเทคนิค ได้ปลอมลายมือชื่อของผู้บังคับ
บัญชาในแบบประเมินบุคคลและผลงานเพื่อรับรองสัดส่วน/ผลการปฏิบัติงานในแบบประเมิน
บุคคลและผลงานของตนเองที่ขอประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นเนื่องจากผู้บังคับ
บัญชาไปราชการ นายสนับสนุน ต้องแก้ไขแบบประเมินบุคคลและผลงานหลายครั้งและต้องรีบส่ง

ผลงานให้ผู้บังคับบัญชาสูงขึ้นไปลงนาม จึงต้องปลอมลายมือชื่อผู้บังคับบัญชาชั้นต้น เมื่อผู้บังคับบัญชาที่ถูกปลอมลายมือชื่อ กลับจากราชการและทราบเรื่องก็ไม่ได้คัดค้านการกระทำดังกล่าว

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ และฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าตำหนิ ตามมาตรา 91 และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษลดขั้นเงินเดือน จำนวน 1 ขั้น

ผิดคำพูด

นายพิบูล ตำแหน่งนายช่างอิเล็กทรอนิกส์ เข้าบ้านบุคคลภายนอกอยู่อาศัย และใช้สิทธิของราชการเบิกค่าเช่าบ้าน ได้ค้างชำระค่าบ้านเป็นเวลา 2 เดือน ผู้ให้เช่าติดตามทวงถาม นายพิบูล ขอร้องให้ผู้ให้เช่า ออกใบเสร็จรับเงินค่าเช่าบ้านให้ก่อน และรับปากว่าเมื่อเบิกค่าเช่าบ้านได้แล้วจะนำเงินมาชำระ แต่นายพิบูล ไม่กระทำตามที่รับปากไว้ พร้อมกับขอให้ผู้ให้เช่าออกใบเสร็จให้อีก ผู้ให้เช่าจึงรายงานพฤติกรรมต่อผู้บังคับบัญชา จากนั้นนายพิบูล จึงชำระค่าเช่าบ้านที่ค้างอยู่ทั้งหมด

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าตำหนิ ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5 % เป็นเวลา 1 เดือน

หาประโยชน์ให้ตนเอง

นางสำรวย ตำแหน่งพยาบาลเทคนิค ได้ลักเอาบัตรประจำตัวข้าราชการของเพื่อนร่วมงาน จำนวน 2 คน พร้อมกับปลอมลายมือชื่อของเพื่อนร่วมงานดังกล่าว ในเอกสารหลักฐานการขอกู้เงินเพื่อเหตุฉุกเฉินจากสหกรณ์ออมทรัพย์ และปลอมลายมือชื่อผู้อำนวยการโรงพยาบาล ในคำขอกู้เงินสามัญจากสหกรณ์ เมื่อถูกตรวจสอบพบได้รับสารภาพ และนำเงินมาชำระคืนพร้อมบัตรประจำตัวข้าราชการ โดยผู้เสียหายทุกคนไม่ติดใจเอาความแต่อย่างใด

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติน่าตำหนิ ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษลดขั้นเงินเดือนจำนวน 1 ขั้น

ผิดประเภท (ไม่รู้หรือเจตนา ?)

นายเมืองชัย ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล ได้อยู่เวรให้การรักษาผู้ป่วย ในช่วงเวลา 16.30-0830 น. ในลักษณะรอให้คำปรึกษาโดยไม่ได้อยู่ปฏิบัติงานประจำอาคารที่พร้อม จะให้บริการผู้ป่วยได้ทันเวลาที่ (ซึ่งจะได้ค่าตอบแทนในอัตรา 400 บาท ต่อ 1 เวร ตามข้อ 1.3(2) แห่งหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการจ่ายค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ ที่ปฏิบัติงานให้กับหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ.2544) แต่จากหลักฐานการเบิกค่าตอบแทนการอยู่เวร ในช่วงเวลาดังกล่าวกลับขอเบิกค่าตอบแทนในลักษณะของการอยู่เวรที่พร้อมจะให้บริการผู้ป่วยได้ทันเวลาที่ (ซึ่งจะได้ค่าตอบแทนในอัตรา 900 บาท ต่อ 1 เวร ตามข้อ 1.3(1) แห่งหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการจ่ายค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ ที่ปฏิบัติงานให้กับหน่วยบริการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ.2544) ซึ่งจะต้องขออนุมัติการเบิกค่าตอบแทนต่อนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ซึ่งในการเบิกค่าตอบแทนดังกล่าว ในฐานะที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล ย่อมทราบและเข้าใจระเบียบของทางราชการ และควรรู้ว่าการอยู่เวรของตนอยู่ในลักษณะใด แต่กลับขอเบิกค่าตอบแทนการ อยู่เวรที่ไม่ถูกต้อง

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีแก่ทางราชการ ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา และฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 83 มาตรา 90 และมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5% เป็นเวลา 3 เดือน

งานราษฎร์สำคัญกว่า

นายอุบล ตำแหน่งนายแพทย์ เป็นเจ้าของไข้ผู้ป่วยโรคเนื้องอกในรังไข่ ขณะกำลังผ่าตัดผู้ป่วยโรคเนื้องอกในรังไข่ ได้รับโทรศัพท์ให้ไปทำคลอดที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งโดยด่วน นายอุบล จึงทำการห้ามเลือดผู้ป่วยที่กำลังผ่าตัดอยู่โดยการจับเส้นเลือดผูกไว้และใช้ผ้าซับเลือดอุดไว้แล้วรีบออกจากโรงพยาบาล เพื่อไปทำคลอดให้กับคนไข้ที่โรงพยาบาลเอกชน ต่อมา ปรากฏว่าผู้ป่วยโรคเนื้องอกในรังไข่ มีอาการไม่ดี ความดันโลหิตต่ำลง วัดได้ 80/60 mmHgชีพจรเต้นเร็วขึ้น ประมาณ 100 ครั้ง/นาที ความเข้มของเลือดต่ำลง ทีมผ่าตัดที่เฝ้าระวังอยู่จึงตัดสินใจช่วยเหลือผู้ป่วย และมีแพทย์ของโรงพยาบาลอีกคนหนึ่งมาช่วยผ่าตัดผู้ป่วย โดยทำการรักษาได้ประมาณ 5-10 นาที นายอุบล ได้กลับเข้ามาที่ห้องผ่าตัด และผ่าตัดผู้ป่วยรายนี้จนเสร็จ

พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการและประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และฐานละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง และมาตรา 92 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 จังหวัดมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5% เป็นเวลา 2 เดือน อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าระดับโทษยังไม่เหมาะสมแก่กรณีความผิด มีมติให้เพิ่มโทษเป็นลดขั้นเงินเดือนจำนวน 1 ขั้น

ไม่มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ

นางรอง ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ ได้เปิดสถานพยาบาล และประกอบกิจการพยาบาล และประกอบวิชาชีพเวชกรรม ได้ทำการรักษาโรคเด็กชายคนหนึ่ง ด้วยการฉีดยาเข้าที่ สะโพก ต่อมาปรากฏว่าเด็กชายคนนั้น มีอาการเดินผิดปกติ มารดาเด็กได้ร้องเรียนให้รับผิดชอบ นางรอง ได้แก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้น โดยรับผิดชอบบำบัดรักษาผู้ป่วยจนสามารถเดินได้เกือบ เป็นปกติ และมารดาเด็กไม่ติดใจเอาความ แต่ตรวจพบว่าสถานพยาบาลดังกล่าวไม่มีใบอนุญาต และนางรอง ก็มีได้เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมแต่อย่างใด และต่อมาศาล พิพากษาจำคุกและปรับ โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้

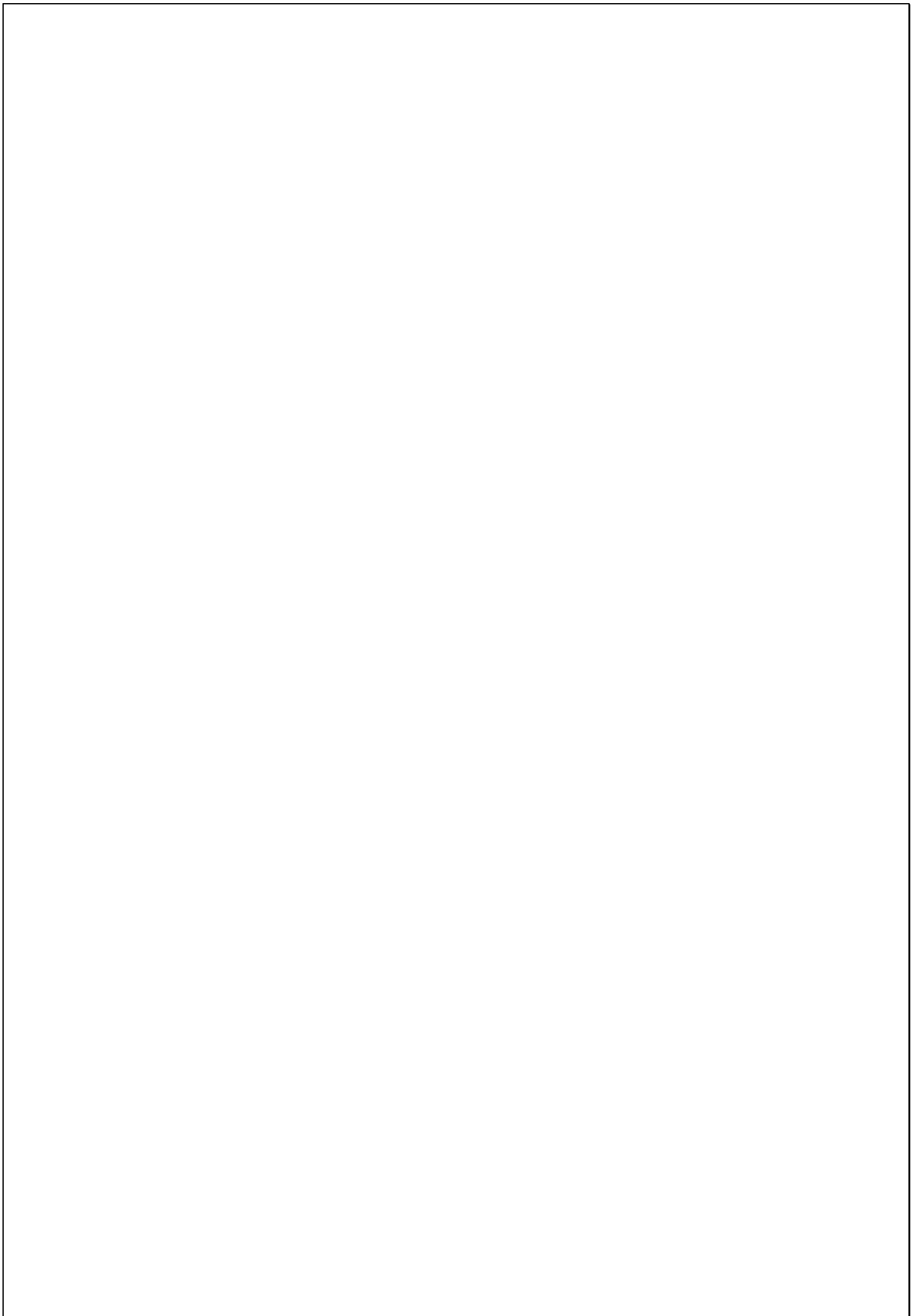
พฤติกรรมเป็นความผิดวินัย ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ได้รับโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5% เป็นเวลา 3 เดือน

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

โทร. 0 2590 1314, 0 2590 1417

โทรสาร 0 2591 8589





จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ ๔/๒๕๕๘

ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม จะนำเสนอกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย การลงโทษทางวินัย การอุทธรณ์ ร้องทุกข์ ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ เพื่อเป็นแนวทาง ขໍอพึงปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้สนใจสามารถเข้าดูในเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรมและดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ W.W.W.moph.go.th/discipline

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

ปลาหมอคายเพราะปาก

นายถือตัว แพทย์ประจำโรงพยาบาลชุมชนแห่งหนึ่ง ได้ออกตรวจผู้ป่วยนอกอายุรกรรมและได้มีการสั่งยา Isordil 10 mg 1x2 ac (รับประทาน 1 เม็ด 2 เวลา ก่อนอาหาร) ให้กับผู้ป่วยเมื่อผู้ป่วยนำไปสั่งยามารับยากับเภสัชกร เมื่อเภสัชกรเห็นใบสั่งยาดังกล่าว เห็นว่ายา Isordil ตามปกติแล้วต้องรับประทานหลังอาหาร เภสัชกรจึงได้เขียนบันทึกกลับมาเพื่อให้ นายถือตัว ยืนยันการสั่งยาดังกล่าวให้ผู้ป่วยรับประทานก่อนอาหารจริงหรือไม่ ซึ่งการเขียนใบสั่งยา นายถือตัว ได้เขียนในลักษณะชัดเจน อ่านง่าย แต่การที่เภสัชกรท้วงติงมาก็เพื่อให้ยืนยัน เนื่องจากนายถือตัว เคยจ่ายยาชนิดเดียวกันให้คนไข้ แต่กลับระบุให้รับประทานหลังอาหาร เพราะว่ายาดังกล่าว หากรับประทานก่อนอาหาร จะมีผลข้างเคียง อาจเกิดอันตรายต่อผู้ป่วยได้ การท้วงติงดังกล่าว ทำให้ นายถือตัว เกิดความไม่พึงพอใจเป็นอย่างมากและกล่าวหาว่าเภสัชกรกลั่นแกล้ง ท้วงติงการจ่ายยาทำให้ศักดิ์ศรีของแพทย์ไม่เหลืออีกต่อไป และต่อว่าเภสัชกรด้วยเสียงอันดังว่า **“เภสัชกร เสงช่วย เก่งจริงทำไมไม่สอบให้เป็นหมอ”** โดยไม่ฟังการชี้แจงของเภสัชกรแต่อย่างใด พร้อมกับพูดด้วยถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมอีกหลายประการ จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏทำให้ทราบอีกว่านายถือตัว มีพฤติกรรมชอบด่าว่าคนไข้ที่รักษาที่โรงพยาบาล เคยถูกคนไข้และญาติคนไข้ร้องเรียนความประพฤติหลายครั้ง

พฤติกรรมของนายถือตัว เป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคีต่อผู้ร่วมงาน ตามมาตรา ๕๑ และฐานไม่ให้การสงเคราะห์ประชาชนผู้มารับบริการ ด้วยความสุภาพเรียบร้อย ตามมาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๕ และไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ ผู้ว่าราชการจังหวัดฯ มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๑ เดือน

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า มีปากไว้พูด แต่เวลาพูดให้คิดก่อนพูด

/หิงมาก...

หึงมากไปหน่อย

นางสาวอ่อนใจ ได้ร้องเรียนกล่าวหา นายบุญหนัก ว่าเล่นการพนัน กักขังหญิงหนีเยว และทำร้ายร่างกาย จากการสอบสวนข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในกรณีเล่นการพนันไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและ พยานบุคคลว่านายบุญหนัก ได้เล่นการพนันตามที่ร้องเรียน สำหรับกรณีกักขังหญิงหนีเยวและทำร้าย ร่างกายนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่านายบุญหนัก และนางสาวอ่อนใจ ได้คบหาและมีความสัมพันธ์ เสมือนเป็นสามีภรรยากันในวันที่เกิดเหตุนางสาวอ่อนใจ ได้ดื่มเบียร์จนเมาไม่ได้สติ และตัดพ้อต่อว่า นายบุญหนัก ด้วยความหึงหวงว่า นายบุญหนัก ไปติดพันหญิงอื่นและพยายามจะตีตัวออกห่าง นายบุญ หนัก พยายามอธิบายเหตุผลและชักแม่น้ำทั้งห้า แต่นางสาวอ่อนใจ ก็ไม่มีท่าทีว่าจะเข้าใจ เป็นเหตุให้ นายบุญหนัก ทนไม่ไหว ด้วยความโมโห จึงใช้ความหนักทั้งมือและเท้า ประกอบกับแม่ไม้มวยไทยทำ ร้ายร่างกาย จนเป็นเหตุให้นางสาวอ่อนใจ ได้รับบาดเจ็บบริเวณหัวไหล่ หน้าอกและกรามด้านซ้าย บวมช้ำ นางสาวอ่อนใจ จึงแจ้งความดำเนินคดีอาญากับนายบุญหนัก ต่อมาศาลได้มีคำพิพากษาว่านาย บุญหนัก กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกายนางสาวอ่อนใจ ให้ลงโทษจำคุก ๓ เดือน ปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษ จำคุกให้รอการลงโทษ ๒ ปี และคุมความประพฤติไว้ ๑ ปี

พฤติกรรมของนายบุญหนัก เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาชื่อเสียง และเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆอันเชื่อว่าเป็นผู้ ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ว่าราชการจังหวัด มีคำสั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน นายบุญหนัก จำนวน ๑ ขั้น

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าเพราะลงมือหนัก...หลักฐานเลยปรากฏ

เพราะว่าเป็นจักษุแพทย์

มหาวิทยาลัยล้านช้าง ได้แจ้งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขให้พิจารณาดำเนิน การทางวินัยนายพัน กรณีเมื่อครั้งเป็นนักศึกษาแพทย์ประจำบ้านภาคจักษุวิทยา มหาวิทยาลัยล้านช้าง โดยนายพัน ได้นำกล้องถ่ายภาพดิจิทัล ไปติดตั้งที่กระจกเหนือประตูห้องของนางสาวหมวย ซึ่ง เป็นนักศึกษาแพทย์ ที่มีรูปร่างอวบขาว เพื่อบันทึกภาพการทำกิจธุระส่วนตัวในห้องพัก ซึ่งนายพัน ได้ให้การยอมรับต่อคณะกรรมการสอบสวนของมหาวิทยาลัยล้านช้าง ต่อมาสำนักงานปลัดกระทรวง สาธารณสุขได้มอบหมายให้คณะบุคคลเดินทางไปสืบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าว ข้อเท็จจริงฟัง ได้ว่านายพัน ได้นำกล้องถ่ายภาพระบบดิจิทัลและสามารถเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ได้ไปติดตั้งที่ กระจกเหนือประตูห้องของนางสาวหมวย ซึ่งเป็นนักศึกษาแพทย์ เพื่อบันทึกภาพการทำกิจธุระส่วนตัว ในห้องพัก แม้จากการสืบสวนนั้นเห็นว่าบริเวณหน้าต่างพักของนางสาวหมวย ไม่สามารถที่จะติดตั้ง กล้องดังกล่าวได้ แต่น่าเชื่อว่านายพัน ได้นำกล้องถ่ายภาพระบบดิจิทัลดังกล่าวไปบันทึกภาพการ ทำกิจส่วนตัวภายในห้องพักก่อให้เกิดความอับอายแก่นางสาวหมวย เป็นอันมาก

/พฤติกรรม...

พฤติกรรมของนายพัน เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐาน ไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วตามมาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นควรลดโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน แต่มีเหตุผลหย่อนโทษ เนื่องจากนายพัน ไม่เคยกระทำความผิดวินัยมาก่อน และการกระทำผิดในครั้งนี้เป็นการกระทำความผิดครั้งแรกควรให้โอกาสในการแก้ไขปรับปรุงตนเองจึงลดโทษเป็นภาคทัณฑ์

****เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าจักษุแพทย์ มีหน้าที่รักษาตา ไม่ใช่เอาตาไปแอบดูสาวขาวสวยหมวยอ้อม****

สองชั้นเป็นเหตุ

ในขณะที่พักกลางวันนายพิกทอง ได้ออกไปรับประทานอาหารและดื่มสุรา จนมีอาการมึนเมา ขณะเดินทางกลับมาปฏิบัติหน้าที่โรงพยาบาลได้พบนายวัฒน์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาล นายพิกทอง ได้กล่าวคำพูดหยาบคายหลายประการและพุดจาในลักษณะขู่อาฆาตนายวัฒน์ สาเหตุเนื่องจากนายพิกทอง ไม่ได้พิจารณาความดีความชอบพิเศษ ในขณะที่นายวัฒน์ ได้ชี้แจงเหตุผลให้นายพิกทอง ฟังแล้ว แต่นายพิกทองก็ไม่ยอมฟัง เมื่อเห็นว่าไม่สามารถอธิบายเหตุผลให้นายพิกทอง เข้าใจได้ ผู้อำนวยการ จึงเดินหลบออกไป

พฤติกรรมของนายพิกทอง เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐาน ไม่สุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และฐานประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดจึงสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนายพิกทอง จำนวน ๕ % เป็นเวลา ๑ เดือน

****เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าสองชั้น เขาไว้ให้คนทำงาน ไม่ได้ให้คนเมา****

ปากเสีย

นางรักษ์ ได้ร้องเรียนพฤติกรรมของนายชิน กรณีเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ นางรักษ์ ได้มารับบริการถอนฟัน แต่เนื่องจากฟันที่ถอนเป็นฟันกรามซึ่งถอนยาก ทำให้ทันตแพทย์ผู้ทำการถอนฟันได้เรียกนายชิน มาช่วยเหลือในการถอนฟัน ขณะที่กำลังถอนฟันนางรักษ์ เกิดอาการอยากอาเจียน จึงบอกนายชิน ว่า “มือ..มือ..” (หมายความว่า ขอให้หมอ เอามือออกจากปากก่อน กำลังจะอาเจียน) แต่นายชิน ได้พุดตอบกลับไปว่า “ก็มือชิน้อง จะให้เอาตีนทำฟันหรือไง” และทำการถอนฟันต่อไปจนเสร็จเรียบร้อย การพุดดังกล่าวของนายชิน แม้เป็นการพุดในลักษณะไม่จริงจัง แต่ก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจเป็นอย่างมากต่อนางรักษ์ และในขณะที่กำลังจะเดินทางกลับ นายชิน ได้เข้ามาพุดในลักษณะข่มขู่มิให้เอาเรื่อง ที่ได้กล่าวคำพุดไม่เหมาะสมเช่นนั้น แต่นางรักษ์ไม่ยอมและทำเรื่องร้องเรียน ซึ่งภายหลังกายนายชิน ได้ให้การยอมรับกับคณะกรรมการสอบสวนว่าได้พุดดังกล่าวจริง แต่มิได้พุดจาข่มขู่นางรักษ์ แต่อย่างใด

/พฤติกรรม...

พฤติการณ์ของนายชิน เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่สุภาพเรียบร้อยต่อประชาชนผู้มาติดต่อราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ

พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลฯ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า คนไข้มือ..เฉยๆ อย่างอื่นไม่ต้อง

สัญญารับเงินพิเศษ

นายสังข์ ได้ทำสัญญาขอรับเงินเพิ่มพิเศษสำหรับแพทย์ฯ ที่ปฏิบัติงานในสถานบริการสาธารณสุขและไม่ทำเวชปฏิบัติส่วนตัว และหรือปฏิบัติงานโรงพยาบาลเอกชน โดยให้สัญญาตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ ไว้กับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดแห่งหนึ่ง โดยนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด เป็นผู้ลงนามรับสัญญาดังกล่าว ในระหว่างสัญญามีผลใช้บังคับ นายสังข์ ได้สมัครเป็นแพทย์ทำหน้าที่ตรวจสุขภาพผู้สมัครทำประกันชีวิตของบริษัท AIA ตั้งแต่วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๓๗ โดยนายสังข์ เข้าใจว่าตามสัญญาขอรับเงินเพิ่มพิเศษฯ ผู้ให้สัญญาจะต้องไม่ทำเวชปฏิบัติส่วนตัวในคลินิกหรือปฏิบัติงานในสถานพยาบาลหรือโรงพยาบาลเอกชนเท่านั้น ต่อมาภายหลังเมื่อ นายสังข์ ถูกร้องเรียนในเรื่องดังกล่าว และรู้ว่าไม่สามารถกระทำได้ จึงได้ลาออกจากการเป็นแพทย์ตรวจสุขภาพผู้สมัครทำประกันชีวิตของบริษัท AIA เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งหากไม่มีผู้ใดร้องเรียนนายสังข์ ก็คงจะรับเงินพิเศษต่อไป และอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการได้ การกระทำดังกล่าวของนายสังข์ เป็นการผิดสัญญาขอรับเงินเพิ่มพิเศษที่ได้ทำสัญญาไว้ ต่อมาสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ได้แจ้งให้นายสังข์ ทราบในวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๓ ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการผิดสัญญาขอรับเงินเพิ่มพิเศษ หลังจากนั้นนายสังข์ จึงได้นำเงินมาชดเชยคืนแก่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โดยรวมระยะเวลาที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวทั้งสิ้น ๕๖ เดือน รวมเป็นเงินพร้อมเบี้ยปรับที่ได้ชดเชยคืนราชการทั้งหมด ๒,๐๑๓,๕๖๑.๒๕ บาท โดยนายสังข์ ได้นำมาชดเชยให้ครบเต็มจำนวนในวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๓

พฤติการณ์ของนายสังข์ เป็นการกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการไม่ให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่เนื่องจาก นายสังข์ ไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดฯ มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าอย่าตูดกิก แกล้งทำเป็นไม่รู้

ทิ้งแฟนไปหาทอม

นางสาวชมพูนุศรี ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ถึงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ เป็นเวลา ๗๒ วันโดยไม่ได้ส่งใบลา และไม่ได้อัปแจงล่วงหน้า สาเหตุเกิดจากบิดา

/มารดา...

มารดาของนางสาวชมพูนุศรี ต้องการให้แต่งงานกับนายรงค์ ซึ่งอยู่บ้านใกล้เคียงกัน แต่นางสาวชมพูนุศรี ไม่ยินยอม เนื่องจากนางสาวชมพูนุศรี คบหากับนางสาวโบ้ ซึ่งมีพฤติกรรมทำตัวแบบผู้ชาย ทำให้บิดามารดาของนางสาวกาญจนา ชมพูนุศรี ไม่พึงพอใจและเข้าใจว่านางสาวชมพูนุศรี อาจถูกกระทำทางไสยศาสตร์ จึงได้เชิญผู้เก่งกล้าด้านไสยศาสตร์มาทำพิธีรักษาที่บ้าน เมื่อไม่ได้ผล จึงพานางสาวชมพูนุศรีไปหมอบหาเขมรทำการรักษา โดยหมอบเขมรใช้กำลังทำร้ายตามความเชื่อทางไสยศาสตร์ โดยการใช้น้ำมันต์รดและต้องกินรากไม้ฝนผสมน้ำและต้องกินทุกวัน เมื่อกินแล้วทำให้อาเจียนและถ่ายท้อง จนสภาพร่างกายทรุดโทรม นางสาวชมพูนุศรี ได้ร้องขอให้มารดา นำกลับมาบ้าน ญาติของนางสาวชมพูนุศรี พยายามที่จะให้แต่งงานกับนายรงค์ แต่นางสาวชมพูนุศรี ได้ปฏิเสธ ทำให้บิดามารดาและญาติไม่พอใจเป็นอย่างมากและไล่ให้ไปฆ่าตัวตาย ทำให้นางสาวชมพูนุศรี เสียใจเป็นอันมาก จนมีสภาพจิตใจที่ย่ำแย่ แต่ก็ยังไปปฏิบัติหน้าที่ที่โรงพยาบาล ด้วยความเสียสละและมีความสำนึกต่อหน้าที่ เมื่อมาทำงานญาติของนางสาวชมพูนุศรี และบรรดาเพื่อนร่วมงานที่ไม่ประสงค์ดี ได้เฝ้าติดตามพฤติกรรม และรายงานให้บิดามารดาและญาติของนางสาวชมพูนุศรี ทราบ จนทำให้นางสาวชมพูนุศรี เกิดความเครียด สับสนและเกิดความอับอาย ประกอบกับจิตใจที่ว้าวุ่นและถูกบีบคั้นทำให้ตัดสินใจ จะไม่กลับไปบ้านอีก เพื่อหนีให้พ้นจากสภาพเช่นนั้น และได้เดินทางออกจากบ้านในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นวันที่เริ่มไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการ หลังจากนั้นได้เดินทางไปจังหวัดชุมพร ไปหานางสาวโบ้ และพักอยู่กับญาติของนางสาวโบ้ ซึ่งต่อมาพี่สาวของนางสาวโบ้ ได้พาไปหาสารวัตรสืบสวนสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองชุมพร โดยได้เล่าความจริง และเหตุการณ์ทั้งหมด และขอให้สารวัตรสืบสวนอย่าแจ้งทางบ้านว่าอยู่ที่ไหน ขอให้แจ้งแต่เพียงว่านางสาวชมพูนุศรี ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งทางสารวัตรสืบสวนฯ ได้รับทราบ พร้อมแจ้งว่าหากต้องการจะให้ติดต่อทางบ้าน ให้แจ้งมาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่พักที่จังหวัดชุมพร ไม่นาน บิดามารดาได้ตามมาหาพร้อมสารวัตรสืบสวน นางสาวชมพูนุศรี ขอยุ่กับเพื่อนที่จังหวัดชุมพรไปก่อน ทำให้บิดามารดาของนางสาวชมพูนุศรี ไม่พอใจเป็นอย่างมาก ถึงกับจะเข้ามาทำร้ายต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจ หลังจากนั้นประมาณ ๒-๓ อาทิตย์ ทางบ้านของนางสาวชมพูนุศรี ได้โทรศัพท์มาบอกว่าทางโรงพยาบาล ได้แจ้งว่า ต้องชดใช้ทุนเป็นเงิน ๑๓๕,๐๐๐ บาท ทำให้นางชมพูนุศรี ตกใจและกดดันมากในปัญหาที่เกิดขึ้นและประดังเข้ามา จึงได้พยายามกินยาฆ่าตัวตายแต่ไม่สำเร็จ หลังจากนั้นได้กลับมาทำงาน ทางผู้บังคับบัญชาได้ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นจึงให้เข้าทำการปรึกษาและรักษาทางสุขภาพจิตที่โรงพยาบาลนิตินิตเวช หลายครั้ง ซึ่งแพทย์ผู้ทำการรักษาเห็นควรให้พักรักษาตัวตั้งแต่วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ - ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๓ และกลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกครั้งในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๔๓ ซึ่งผลการพิจารณาด้านการปฏิบัติงานของนางสาวชมพูนุศรี นั้น ปรากฏว่าปฏิบัติหน้าที่ด้วยความมานะอดสาหะ เสียสละและมีความรับผิดชอบต่อผู้ร่วมงานและผู้มาใช้บริการดีมาก และปฏิบัติงานต่อประชาชนผู้มารับบริการด้วยดี ซึ่งเป็นการแสดงถึงพฤติกรรมที่มีได้มีเจตนาหรือจงใจในการกระทำความผิดดังกล่าว

พฤติการณ์ของนางสาวชมพูนุศรี เป็นการกระทำความวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ว่าราชการจังหวัด มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า รักผู้ชายพ่อแม่ไม่ว่า..... แต่รักทอม.. หาวาผีเข้า

จับปลามาเลี้ยงน้อง

นายเทพ กับพวก ได้ร่วมกันวิดน้ำในหนองสาธารณะเพื่อจับปลามาทำอาหารเพื่อจัดเลี้ยงต้อนรับนักเรียนพยาบาล เนื่องจากที่สถานีอนามัยไม่มีเงินงบประมาณที่จะมาใช้จ่ายในส่วนนี้ ซึ่งภายหลังได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับและฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาล และศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ๑ เดือน ปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้ ๒ ปี

พฤติการณ์ ของนายเทพ เป็นการกระทำความวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจังหวัดมีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าปลาในหนองสาธารณะหลวงเป็นเจ้าของ**

นั่งข้างวงไฟ

นางเอี่ยม ได้มาตามนางภรณ์ ให้ไปดูแลผู้ป่วยที่บ้านซึ่งในขณะนั้นคนในบ้านกำลังตั้งวงเล่นไฟอย่างเมามัน ขณะกำลังดูแลผู้ป่วยอยู่นั้นได้มีชาย ๔ คน เข้ามาในบ้านพร้อมแสดงตนเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าจับกุมทุกคนในบ้านและกล่าวหาว่านางภรณ์ ร่วมเล่นการพนันไฟเปิดเก้าอี้ ซึ่งนางภรณ์ ได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาตลอด แต่เนื่องจากนางภรณ์ อยู่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์เล่นการพนันทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เชื่อและส่งฟ้องต่อศาล ภายหลังศาลได้มีคำพิพากษาลงโทษปรับนางภรณ์ในข้อหาเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต

พฤติการณ์ของนางภรณ์ เป็นการกระทำความวินัยไม่ร้ายแรงฐานไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใดๆอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ว่าราชการจังหวัด มีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ๕ % เป็นเวลา ๒ เดือน

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ไปดูแลคนป่วย ไม่ใช่ไปนั่งข้างวงไฟ

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

โทร ๐ ๒๕๕๐ ๑๓๑๔ , ๐ ๒๕๕๐ ๑๔๑๓

โทรสาร ๐ ๒๕๕๑ ๘๕๘๕



จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม

ฉบับที่ 5/2548 ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข โทร 0 2590 1314

จุลสารวินัยและคุณธรรมฉบับนี้เป็นฉบับส่งท้ายปีเก่า 2548 ต้อนรับปีใหม่ 2549 ชาว
กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรมจึงขอถือโอกาสนี้ส่งความสุขความหวังดีมายังผู้อ่านทุก ๆ
ท่าน ขอให้มีความสุข สดชื่น และสมหวังตลอดไป

สำหรับเนื้อหาของจุลสารฉบับยังคงนำเสนอกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย การลง
โทษทางวินัย การอุทธรณ์ และคดีปกครองที่น่าสนใจ ซึ่งก็หนีไม่พ้นเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ กับ
เรื่องความประพฤติทั่วไป แถมท้ายด้วยย่อคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 875/2547 ซึ่งได้
อธิบายให้เหตุผลเรื่องสัญญาับทุนการศึกษา กับสัญญาค้ำประกันสัญญาับทุนการศึกษา ว่า
เป็นสัญญาประเภทใดเพราะเหตุใด หากจะต้องฟ้องคดี จะต้องฟ้องต่อศาลใด คงจะทำให้ผู้อ่าน
ได้มองเห็นแนวคิดของศาลปกครองได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

อนึ่ง หากต้องการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ดิชม หรือมีข้อสงสัยประการ
ใด กรุณาติดต่อคณะผู้จัดทำได้ที่อยู่ข้างต้น หรือทางเว็บไซต์ [www.moph.go.th/ops/
discipline/](http://www.moph.go.th/ops/discipline/) เชิญพบกับเนื้อหาในฉบับได้เลยครับ

@ พลอยฟ้าพลอยฝน โดนหางเลขไปด้วย

นางทรัพย์จาง เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ประจำโรงพยาบาลร่ำรวยทรัพย์
จังหวัดนับแสน มีหน้าที่รับเงินและออกใบเสร็จรับเงินค่าบริการทางการแพทย์โครงการ 30 บาท
รักษาทุกโรค ขอเบิกใบเสร็จรับเงินจาก นางเฉื่อยชา ลูกจ้างชั่วคราว ซึ่งทำหน้าที่เก็บรักษาใบ
เสร็จรับเงิน เมื่อรับเงินประจำวันเสร็จแล้วต้องนำเงินสดพร้อมต้นข้าวสำเนาใบเสร็จรับเงินไป
มอบให้ นางสาวละเลย เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วลงนาม
กำกับที่ด้านหลังใบเสร็จรับเงินฉบับสุดท้ายของแต่ละวัน จากนั้นจึงจะลงบัญชีนำเข้าเป็นเงิน
บำรุงของโรงพยาบาลและเก็บรักษาในตู้เหล็กหรือนำฝากธนาคารตามระเบียบของทางราชการ
ต่อไป แต่ระหว่างเดือนกันยายน - พฤศจิกายน 2544 นางทรัพย์จางนำส่งเงินเพียงบางส่วนที่
รับไว้จากผู้รับบริการพร้อมกับกระดาษจดรายละเอียดการรับเงินเท่าจำนวนที่นำเงินส่งและไม่
นำต้นข้าวสำเนาใบเสร็จรับเงินไปแสดงเพื่อให้นางสาวละเลยตรวจสอบความถูกต้อง และลงชื่อ
กำกับใบเสร็จรับเงินใบสุดท้ายของวันด้านหลังตามระเบียบ ซึ่งนางสาวละเลยก็ได้เรียกต้นข้าว
สำเนาใบเสร็จรับเงินจากนางทรัพย์จางมาตรวจสอบตามหน้าที่ รวมแล้วนางทรัพย์จางไม่ได้นำ

ส่งเงินตามใบเสร็จรับเงินฉบับละ 30 บาท เล่มละ 100 ฉบับ รวม 30 เล่ม เป็นเงินรวมทั้งสิ้น 90,000 บาท ทั้งนี้ เงินที่เบียดบังไปนางทรัพย์จางอ้างว่านำไปช่วยเหลือบิดามารดา และภายหลังได้นำเงินทั้งหมดพร้อมทั้งดอกเบี่ยมาคืนให้กับทางราชการเรียบร้อยแล้ว

การกระทำของ นางทรัพย์จาง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ลงโทษไล่ออกจากราชการ

สำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรายอื่นซึ่งปฏิบัติหน้าที่บกพร่องก็ถูกลงโทษทางวินัยด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ตัดเงินเดือน นางสาวละเลย ที่ไม่เรียกต้นข้าวสำเนาใบเสร็จรับเงินมาตรวจสอบ จำนวน 5 % เป็นเวลาสามเดือน ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ภาคทัณฑ์ นางสาวโชคร้าย หัวหน้าฝ่ายการเงินและพัสดุ ผู้กำกับดูแลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในฝ่ายการเงินและพัสดุ ฐานประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 84 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 และลงโทษภาคทัณฑ์ นายปล่อยปละผู้กำกับดูแลการปฏิบัติงานของ นางปล่อยปละ ที่ไม่ควบคุม กำกับดูแล และไม่จัดทำรายงานการใช้ใบเสร็จรับเงินทุกสิ้นปีงบประมาณ ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ และฐานไม่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา 83 และมาตรา 84 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

@ อยากได้ดี ต้องทำดี อย่าใช้วิธีไม่สะอาด

นายทะเยอทะยาน ตำแหน่งหัวหน้าสถานีอนามัย ปฏิบัติงานที่สำนักงานสาธารณสุขอำเภอใจ รับผิดชอบงานการเจ้าหน้าที่และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาความดีความชอบ จังหวัดอุ้นวาย อยากได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษ (1 ชั้น) จึงไปขอร้องให้ นายปั้นปวน สาธารณสุขอำเภอใจ ให้เสนอชื่อตนเป็นผู้สมควรได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษ ตอนแรกขอร้องไม่สำเร็จเพราะนายปั้นปวนใจยังใจแข็ง ต่อมาเมื่อที่ประชุมคณะกรรมการพิจารณาความดีความชอบของสาธารณสุขอำเภอใจ ไม่ได้มีมติให้เสนอรายชื่อนายทะเยอทะยานเป็นผู้ที่สมควรได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนครั้งนี้ด้วย นายทะเยอทะยานจึงได้พยายามขอร้องนายปั้นปวนอีกครั้งจนนายปั้นปวนยอมแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยเสนอรายชื่อนายทะเยอทะยานเป็นผู้ที่สมควรได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษแทนนางตกรอบซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ที่ได้การเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาความดี

ความชอบ ให้ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษ จนจังหวัดอุบลราชธานีมีคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือน นายทะเบียนทะเบียนสมดังความต้องการ และเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าตัวเองได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน กรณีพิเศษ เมื่อได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษแล้ว ก่อนส่งคำสั่งไปให้โรงพยาบาลใจ เบิกจ่ายเงินเดือนอัตราใหม่ นายทะเบียนทะเบียนซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการดังกล่าวยังได้ลบข้อความว่า “ข้อ 8” ในบัญชีแนบท้ายคำสั่งเลื่อนขั้นเงินเดือนของตนอันหมายถึงได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนกรณีพิเศษ (1 ขั้น) ออกไปอีกด้วย

การกระทำของนายทะเบียนทะเบียนเป็นเรื่องที่ทำให้เสื่อมเสียต่อเกียรติศักดิ์ของตนเอง กระทบต่อขวัญและกำลังใจของเพื่อนร่วมงาน ตลอดจนความเชื่อถือของระบบคุณธรรม กรณีเป็นกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม ตามมาตรา 82 วรรคหนึ่ง และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5 % เป็นเวลาหนึ่งเดือน

กรณีนี้มีข้อสังเกตดังนี้

1. หากข้อเท็จจริงได้ความชัดเจนว่า เป็นการลงมือกระทำการแก้ไขด้วยตนเอง หรือมีการให้หรือรับว่าจะให้ประโยชน์ใด ๆ กับนายบันปวน กรณีอาจเข้าข่ายเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา 82 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535
2. กรณีนี้ นายบันปวน สาธารณสุขอำเภอใจ เกษียณอายุก่อนที่จะมีการดำเนินการทางวินัย

@ อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง

นายยอดเขียน เจ้าพนักงานสาธารณสุขชุมชน เห็นว่านางหน้าซื่อ หัวหน้าสถานีอนามัยคนกันเอง ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ร่วมกันเป็นกรรมการเก็บรักษาเงินและลงนามส่งจ่ายเช็คไว้วางใจ มิได้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าสถานีอนามัยและกรรมการเก็บรักษาเงินประจำวันโดยเคร่งครัด ไม่ตรวจสอบการจัดทำรายงานเงินคงเหลือประจำวันและเช็คซึ่งเป็นเอกสารแทนตัวเงินอย่างสม่ำเสมอทุกวัน จึงแอบปลอมลายมือชื่อตนลงนามส่งจ่ายเช็คของสถานีอนามัย หลังจากปลอมลายมือชื่อถอนเงินไปใช้จ่ายส่วนตัวสำเร็จและไม่ถูกรณาคารตรวจสอบลายมือชื่อได้ เป็นเหตุให้ นายยอดเขียน รู้สึกขำใจอาศัยโอกาสดังกล่าวปลอมลายมือชื่อนางหน้าซื่อส่งจ่ายเช็คอีก 3 ครั้ง ในช่วงเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน แล้วนำเงินที่ได้ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว ทำให้ทาง

ราชการได้รับความเสียหายเป็นเงิน 30,000 บาท นอกจากนี้ นายยอดเขียนยังไม่จัดทำรายงานทางการเงินต่าง ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบอีกด้วย

การกระทำของนายยอดเขียนเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 82 วรรคสาม มาตรา 85 วรรคสอง และมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

สำหรับนางหน้าซีตฤกลงโทษตัดเงินเดือน จำนวน 5 % เป็นเวลาสองเดือน ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา 83, และมาตรา 85 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

@ คิดให้ดี ก่อนที่จะอุทธรณ์

นางใจดี บุคลากรโรงพยาบาลมังกรแก้ว จังหวัดมังกรทอง มีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานการเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล มีพฤติกรรมในการทำงานดังนี้

กรณีที่ 1 หลอกหลวง นางสาวหลงไหล พยาบาลเทคนิค ซึ่งมีความประสงค์จะขอย้ายจากหอผู้ป่วยวิกฤตศัลยกรรม กลุ่มงานการพยาบาล ไปปฏิบัติงานที่หอผู้ป่วยวิกฤตอายุรกรรม กลุ่มงานเดียวกัน เนื่องจากปรับตัวให้ปฏิบัติงานร่วมกับเจ้าหน้าที่อื่นในหอผู้ป่วยเดียวกันไม่ได้ โดย นางใจดี ได้ให้ นางสงเสริม เจ้าพนักงานธุรการ โทรศัพท์เรียก นางสาวหลงไหล มาพบที่โต๊ะทำงาน แนะนำการเขียนบันทึกขอย้ายและเสนอว่าจะช่วยพูดคุยกับผู้ใหญ่ให้ พร้อมกับขอเงิน จำนวน 5,000 บาท เพื่อไปจัดการซื้อผ้าไหมเป็นของขวัญตอบแทน นางเมตตาธรรม หัวหน้ากลุ่มงานการพยาบาล ผู้มีอำนาจพิจารณาอนุญาตให้ย้ายสถานที่ปฏิบัติงานภายในกลุ่มงานการพยาบาล แต่ นางสาวหลงไหล ยังไม่มีเงินขอ ผัดผ่อนไปอีกสองสามวัน ต่อมา นางสาวหลงไหล ได้ไปพบพี่สาวแล้วเล่าเรื่องให้ฟังพร้อมทั้งขอยืมเงินและเดินทางพร้อมกับพี่สาวและพี่เขยนำเงินมามอบให้ นางใจดี ที่โรงพยาบาลมังกรทอง เมื่อเดินทางถึงโรงพยาบาลได้โทรศัพท์บอก นางใจดี ทราบ นางใจดี ได้นัดแนะให้ นางสาวหลงไหล นำเงินไปมอบให้ที่ห้องนำของโรงพยาบาลเดียวกัน นางสาวหลงไหล จึงนำเงินไปให้ นางใจดี ตามนัด ต่อมาอีกประมาณ 1-2 เดือน นางสาวหลงไหล ได้รับอนุญาตให้ย้ายไปปฏิบัติงานที่หอผู้ป่วยศัลยกรรมทรวงอกและหลอดเลือดตามความประสงค์

กรณีที่ 2 นางหลงเชื่อ ลูกจ้างประจำตำแหน่งผู้ช่วยเหลือคนไข้ กลุ่มงานการพยาบาล ปฏิบัติงานหอผู้ป่วยไฟไหม้ น้ำร้อนลวก ได้ยื่นเรื่องขอย้ายไปปฏิบัติงานที่งานเวชระเบียน กลุ่มงานพัฒนาคุณภาพวิชาการ ต่อมา นางหลงเชื่อ ได้ทราบจาก นางเมตตาธรรม ว่าไม่ขัดข้องยินดีให้ นางหลงเชื่อ ไปปฏิบัติงานที่ใหม่ได้ตามความประสงค์ ในคืนวันเดียวกัน นางใจดี โทรศัพท์แจ้งให้ นางหลงเชื่อ ทราบว่าผู้อำนวยการโรงพยาบาลมังกรทอง อนุญาตให้ นางหลงเชื่อ ย้ายตามความประสงค์ พร้อมกับแนะนำให้ชื่อของขวัญให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมังกรทอง เพื่อเป็นการขอบคุณ โดยให้ นางหลงเชื่อ นำเงินจำนวน 2,000 บาท ไปให้ นางใจดี เป็นผู้จัดซื้อ สองสามวันต่อมา นางหลงเชื่อ ได้นำเงินสด จำนวน 2,000 บาท ไปมอบให้ นางยับยั้ง ซึ่งเป็นพี่สาว เป็นผู้นำไปมอบให้ นางใจดี แทนตน แต่ นางยับยั้ง เห็นว่าเป็นเรื่องไม่เหมาะสมจึงไม่นำเงินไปมอบให้ นางใจดี และได้เล่าเรื่องให้ นางกรุณาธรรม ผู้ช่วยหัวหน้าพยาบาลฟัง เมื่อ นางกรุณาธรรม ทราบเรื่องก็ได้ให้ความไปเล่าให้ นางเมตตาธรรม ฟัง ทำให้นางเมตตาธรรม ไม่พอใจ

หมายเหตุ กรณีนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดมังกรทองได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ นางใจดี และได้พิจารณาแล้วเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานประพฤติชั่ว ตามมาตรา 98 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 สั่งลงโทษลดขั้นเงินเดือน นางใจดี จำนวน 1 ขั้น นางใจดี ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุข อ.ก.พ.กระทรวงสาธารณสุขได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่ได้รับจากการสอบสวนของจังหวัดมังกรทองทั้งสองกรณีมีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน มีน้ำหนักน่าเชื่อถือฟังได้ว่า นางใจดี หลอกหลวงเอาเงินจากเจ้าหน้าที่ทั้งสองรายจริง อุทธรณ์ของ นางใจดี ฟังไม่ขึ้นทั้งสองประเด็น อนึ่ง พฤติการณ์ของ นางใจดี ที่อาศัยโอกาสจากการที่ตนปฏิบัติงานด้านการเจ้าหน้าที่ แอบอ้างชื่อผู้มีอำนาจไปหลอกหลวงเอาเงินเพื่อนข้าราชการและลูกจ้าง เป็นการแสวงหาประโยชน์และสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่นโดยมิชอบ เป็นการกระทำอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และมีลักษณะเป็นเรื่องในทำนองเดียวกับการเรียกร้องเงินจากราษฎรเพื่อฝากเข้าทำงาน ซึ่งตามมติคณะรัฐมนตรีแจ้งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.3/ว.2 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2538 เห็นว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น พฤติการณ์ของ นางใจดี จึงถือว่าเป็นการกระทำอื่นใดอันได้ชื่อเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงแล้ว การที่จังหวัดมังกรทองลงโทษลดขั้นเงินเดือนนางใจดี จำนวนหนึ่งขั้นจึงยังไม่เหมาะสมกับกรณีความผิดและระดับโทษ มีมติให้เพิ่มโทษ นางใจดี เป็นปลดออกจากราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535

@ เรียกเงินฝากคนเข้าเรียนพยาบาล

นายหลอกหลวง พยาบาลเทคนิค ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลลูกหิน ไม่มีหน้าที่เกี่ยวกับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาที่วิทยาลัยพยาบาล ได้เรียกเงินจาก นายหลงทางเพื่อช่วยเหลือให้ นางสาวสุดชื่อบุตรสาวของนายหลงทางให้เข้าศึกษาต่อหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ที่วิทยาลัยพยาบาลหินอ่อนโดยอ้างว่าตนเป็นกรรมการที่วิทยาลัยพยาบาลหินอ่อน นายหลงทางได้จ่ายเงินให้ นายหลอกหลวง จำนวน 3 ครั้ง คือ วันที่ 3 ตุลาคม 2543 จำนวน 10,000 บาท วันที่ 5 กุมภาพันธ์ จำนวน 30,000 บาท วันที่ 16 มีนาคม จำนวน 17,500 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 57,500 บาท เมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2544 นายหลงทาง ได้ไปพบ นายหลอกหลวง ที่โรงพยาบาลหินกรวด เพื่อสอบถามความคืบหน้า แต่ นายหลอกหลวง บอกว่าช่วยไม่ได้ ต่อมา นายหลงทางได้ไปพบนายหลอกหลวง เพื่อขอเงินคืนเพียง 30,000 บาท เงินส่วนที่เหลือยินดียกให้ แต่ นายหลอกหลวง ปฏิเสธไม่ยอมคืนเงิน นายหลงทาง จึงได้ไปร้องเรียนต่อผู้อำนวยการโรงพยาบาลหินกรวด หลังจากที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหินอ่อนได้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ นายหลอกหลวง แล้ว นายหลอกหลวง ได้นำเงินไปคืนให้ นายหลงเชื้อ เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2544 จำนวน 30,000 บาท คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้เสนอความเห็นต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหินอ่อนว่าสมควรลงโทษปลด นายหลอกหลวง ออกจากราชการ ฐานกระทำความผิดวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดหินอ่อนได้ลงโทษปลดนายหลอกหลวง ออกจากราชการ และได้รายงานการดำเนินการทางวินัยต่อปลัดกระทรวงฯ ปลัดกระทรวงฯ ได้รายงานต่อ อ.ก.พ.กระทรวงฯ อ.ก.พ.กระทรวงฯ ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่าการที่จังหวัดหินอ่อนลงโทษปลด นายหลอกหลวง ออกจากราชการ ยังไม่เหมาะสมกับความผิด เนื่องจากตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร 0709.3/ว 2 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2538 แจ้งความเห็นของ ก.พ.ว่าการกระทำความผิดวินัยกรณีเรียกและรับเงินจากผู้สมัครสอบแข่งขันหรือสอบคัดเลือกด้วยวิธีต่างๆ ควรลงโทษผู้กระทำความผิดระดับเดียวกับความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการคือลงโทษไล่ออกจากราชการ เหตุอันควรปรานีใด ๆ ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ มีมติให้ให้เพิ่มโทษ นายหลอกหลวง เป็นไล่ออกจากราชการ

@ ถ้าผิดสัญญารับทุนไปศึกษาหลักสูตรของกระทรวงสาธารณสุข จะต้องฟ้องผู้รับทุนศึกษากับผู้ค้าประกันที่ศาลไหน เพราะอะไร ?

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ 875/2547 ความโดยสรุปว่า สัญญารับทุนเพื่อศึกษาวิชาประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ระหว่างสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขผู้ฟ้องคดี กับ นาย ก. ผู้รับทุน มีวัตถุประสงค์แห่งสัญญาคือ เมื่อผู้รับทุนสำเร็จการ

ศึกษาตามหลักสูตรแล้วให้ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการหรือเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา เป็นสัญญาที่มุ่งให้คู่สัญญาเข้าร่วมในการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐ สัญญารับทุนเพื่อเข้ารับการศึกษาวิชาประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์จึงมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครอง ตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 ซึ่งการฟ้องคดีพิพาททางปกครองอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4)

ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาค้ำประกัน นาย ก. ผู้ได้รับทุนเพื่อศึกษาวิชาประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ซึ่งสัญญาดังกล่าวได้กำหนดว่า หากผู้ได้รับทุนปฏิบัติผิดสัญญาที่ให้ไว้ต่อผู้ฟ้องคดีไม่ว่าข้อหนึ่งข้อใด หรือกระทำการอันก่อให้เกิดความเสียหายด้วยประการใด ๆ จนผู้ได้รับทุนต้องชดใช้เงินแก่ทางราชการหรือผู้รับสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดียินยอมชดใช้เงินที่ต้องชดใช้ดังกล่าวแทนผู้ได้รับทุน ซึ่งกรณีลักษณะของสัญญาค้ำประกันนั้นมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยเป็นสัญญาที่มีลักษณะเป็นการเฉพาะของสัญญา และเป็นสัญญาทางแพ่ง หากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นตามสัญญาดังกล่าว คดีย่อมอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

อย่างไรก็ตาม แม้สัญญาค้ำประกันดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นสัญญาทางแพ่ง แต่โดยที่ มาตรา 680 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติให้ผู้ค้ำประกันต้องผูกพันตนต่อเจ้าหนี้เพื่อการชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้น สัญญาค้ำประกันดังกล่าวจึงเป็นสัญญาอุปกรณ์ของสัญญารับทุนเพื่อศึกษาวิชาประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ ประกอบกับตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ที่ 35/2547 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2547 วินิจฉัยว่า เมื่อข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาหลักอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาค้ำประกันซึ่งเป็นสัญญาอุปกรณ์จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองด้วย การฟ้องคดีตามสัญญาผู้ได้รับทุนเพื่อศึกษาวิชาประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ซึ่งเป็นสัญญาทางปกครองอันเป็นสัญญาหลักและผู้ค้ำประกันตามสัญญาค้ำประกันอันเป็นสัญญาอุปกรณ์ของสัญญาหลักจะต้องผูกพันตนต่อเจ้าหนี้เพื่อการชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นั้นจึงต้องยื่นฟ้องต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีสัญญาหลัก ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิฟ้องผู้ค้ำประกันมาพร้อมกับการฟ้องผู้ได้รับทุนต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ได้รับทุนและผู้ค้ำประกันชำระหนี้ที่ผู้ได้รับทุนปฏิบัติผิดสัญญาที่ให้ไว้ต่อผู้ฟ้องคดี หรือยื่นฟ้องผู้ค้ำประกันในระหว่างพิจารณาของศาลปกครอง และศาลปกครองย่อมมีอำนาจรับคำฟ้องในส่วนนี้ของผู้ค้ำประกันไว้พิจารณาด้วยได้
